
Naishkarmyasidhi

—
नैश्वर्यसिद्धिः
—

Document Information

Text title : naiShkarmyasiddhiH

File name : naishk.itx

Category : major_works

Location : doc_z_misc_major_works

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Latest update : December 24, 2013

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

नैष्कर्म्यसिद्धिः

अथ प्रथमोऽध्यायः ।

आभ्रलभस्तम्भपर्यन्तैः सर्वप्राणिभिः सर्वप्रकारस्यापि

दुःखस्य स्वरसत एव जिहासितत्वात्तन्निवृत्त्यर्था

प्रवृत्तिरस्ति स्वरसत एव ।

दुःखस्य य द्दोषादानैकतेतुत्वाद्देहस्य य

पूर्वोपशितधर्माधर्ममूलत्वाद्दनुच्छितिः ।

तयोश्चविहितप्रतिषिद्धकर्ममूलत्वाद्दनिवृत्तिः ।

कर्मणश्च रागद्वेषास्यदत्वाद्वागद्वेषयोश्च

शोभनाशोभनाध्यासनिबन्धनत्वाद्दध्यासस्य

यावियाशितसिद्धद्वैतवस्तुनिमित्तत्वाद्द्वैतस्य

य शुक्तिकारणतादिवत्सर्वस्यापि

स्वतस्सिद्धाद्वितीयात्मानवबोधमात्रोपादानत्वाद्दव्यावृत्तिः ।

अतः सर्वानर्थतेतुरात्मानवबोध एव । सुखस्य

यानागमापायिनोऽपरतन्त्रस्यात्मस्वभावत्वात्तस्यानवबोधः

पिधानम् । अतस्तस्यात्यन्तोच्छित्तावशेषपुरुषार्थपरि-

सामाप्तिः । अज्ञाननिवृत्तेश्च सम्यग्ज्ञानस्वरूपलाभ-

मात्रतेतुत्वात्तद्दुपादानम् । अशेषानर्थतेत्वात्मानवबोध-

विषयस्य यानागमिकप्रत्यक्षादिलौकिकप्रमाणाविषयत्वा-

द्वेदान्तागमवाक्यादेव सम्यग्ज्ञानम् ।

अतोऽशेषवेदान्तसारसंग्रहप्रकरणमिदमारभ्यते ।

तत्रामिलषितार्थप्रययाय प्रकरणार्थसंसूत्राय

यायमाद्यः श्लोकः ।

भानिलाञ्ज्यब्धश्च्यन्तं स्रक्कुण्डीवोद्गतं यतः ।

ध्वान्तच्छिद्ये नमस्तस्मै उरये बुद्धिसाक्षिणे ॥ १ ॥

स्वसम्प्रदायस्य योदितप्रमाणपूर्वकत्वज्ञापनाय

विशिष्टगुणसम्बन्धसंकीर्तनपूर्विका गुरोर्नमस्कारडिया ।

अलब्ध्वातिशयं यस्माद्व्यावृत्तास्तमभाद्यः ।

गरीयसे नमस्तस्मा अविद्याग्रन्थिभेदिने ॥ २ ॥

नमस्कारनिमित्तस्वाशयाविष्करणार्थः ।

वेदान्तोदरसंगूढं संसारोत्सारि वस्तुगम् ।

ज्ञानं व्याकृतमयन्वैर्वक्ष्ये गुर्वनुशिक्षया ॥ ३ ॥

किंविशयं प्रकरणमिति येत्तदुपन्यासः ।

यत्सिद्धाविद्यमः सिद्धिर्यदसिद्धौ न किञ्चन ।

प्रत्यग्धर्मैकनिष्ठस्य याथात्म्यं वक्ष्यते स्फुटम् ॥ ४ ॥

विवक्षितप्रकरणार्थप्ररोचनायानुक्तदुरुक्ताप्रामाण्यकारण-

शङ्काव्युदासेनस्वगुरोः प्रामाण्योपवर्णनम् ।

गुरुक्तो वेदराद्धान्तस्तत्र नो वयम्यशक्तितः ।

सडस्रकिरणव्यासे षड्योतः किं प्रकाशयेत् ॥ ५ ॥

गुरुणैव वेदार्थस्य परिसमापितत्वात्प्रकरणोक्तौ

भ्यात्याधप्रामाण्य-

कारणशङ्केति येत्तद्व्युदासार्थमाह ।

न भ्यातिलाभपूजार्थं ग्रन्थोऽस्माभिरुदीर्यते ।

स्वभोधपरिशुद्ध्यर्थं ब्रह्मविन्निष्काशमसु ॥ ६ ॥

अनर्थानर्थतेतुपुरुषार्थतद्धेतुप्रकरणार्थसंग्रहज्ञाप

-

नायोपन्यासः । श्रैकात्म्याप्रतिपत्तिर्या स्वात्मानिभवसंश्रया ।

साऽविद्या संसृतेर्भाजं तन्नाशो मुक्तिरात्मनः ॥ ७ ॥

पुरुषार्थछेतोरवशिष्टत्वात्तदभिव्याहारः ।

वेदावसानवाक्योत्थसम्यग्ज्ञानाशुशुक्षणिः ।

दन्द्गीत्यात्मनो मोहं न कर्माप्रतिकूलतः ॥ ८ ॥

प्रतिज्ञातार्थसंशुद्ध्यर्थं पूर्वपक्षोक्तिः ।

तत्र ज्ञानमभ्युपगम्य तावदुपन्यासः ।

मुक्तेः क्रियाभिः सिद्धत्वाज्ञानं तत्र करोति किम् ।

कथं येच्छृणु तत्सर्वं प्रणिधाय मनो यथा ॥ ९ ॥

अकुर्वतः क्रियाः काम्या निषिद्धास्त्यजतस्तथा ।
नित्यनैमित्तिकं कर्म विधिवध्यानुतिष्ठतः ॥ १० ॥

किमतो भवति ।

काम्यकर्मफलं तस्माद्देवादीमं न ढौकते ।
निषिद्धस्य निरस्तत्वान्नारकीं नैत्यधोजनिम् ॥ ११ ॥

देलारम्भकयोश्च धर्माधर्मयोर्ज्ञानिना सः कर्मिणः
समानौ योधपरिहारौ ।
वर्तमानमिदं याभ्यां शरीरं सुप्रदुःखदम् ।
आरब्धं पुण्यपापाभ्यां भोगादेव तयोः क्षयः ॥ १२ ॥

काम्यप्रतिषिद्धकर्मफलत्वात्संसारस्य
तन्निरासेनैवाशेषानर्थनिरासस्य सिद्धत्वात्किं
नित्यानुष्ठानेनेति येत्तत्र । तदकरणाद्यनर्थप्रसङ्गोः ।
नित्यानुष्ठानतश्चैवं प्रत्यवायो न संस्पृशेत् ।
अनादृत्यात्मविज्ञानमतः कर्माणि संश्रयेत् ॥ १३ ॥

अभ्युपेत्यैवमुच्यते न तु यथावस्थितात्मवस्तुविषयं
ज्ञानमस्ति । तत्प्रतिपादकप्रमाणाभावात् ।
यावन्त्यश्चेत् विद्यन्ते श्रुतयस्मृतिभिरसः ।
विदधत्युरुयत्नेन कर्मातो भूरिसाधनम् ॥ १४ ॥

स्यात्प्रमाणासम्भवो भवदपराधादिति येत्तत्र । यतः ।
यत्नतो वीक्षमाणाऽपि विधिं ज्ञानस्य न क्वचित् ।
श्रुतौ स्मृतौ वा पश्यामि विश्वासो नान्यतोऽस्ति नः ॥ १५ ॥

स्यात्प्रवृत्तिरन्तरेणापि विधिं लोकावदिति येत्तत्र । यतः ।
अन्तरेण विधिं मोहाद्यः कुर्यात्साम्पराधिकम् ।
न तत्स्यादुपकाराय भस्मनीव दुतं ऽविः ॥ १६ ॥

अभ्युपगतप्रामाण्यवेदार्थविज्ञैर्मिन्धुशासनाभ्यः ।
" आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यम् " एतोऽन्यथा ।
एति साटोपमाडोश्चैवेदविज्ञैर्मिनिः स्वयम् ॥ १७ ॥

मन्त्रवर्णाभ्यः ।

" कुर्वन्नेवेत् कर्माणि जिज्ञुविषेच्छतं समाः " ।

एति मन्त्रोऽपि निश्शेषं कर्मण्ययुरवासृजत् ॥ १८ ॥

ज्ञानिनश्च वस्तुनि वाङ्मयप्रामाण्यत्वात्पुण्यमाद्वाङ्मयस्य य

द्विधापदप्रधानत्वात्तत्तश्चाभिप्रेतज्ञानाभावाः ।

विरुद्धं द्विधा नैव संलभ्यन्ते पदान्यपि ।

न समस्त्यपदं वाङ्मयं यत्स्याज्ज्ञानविधायकम् ॥ १९ ॥

ज्ञानाभ्युपगमेऽपि न दोषः । यतः ।

कर्मणोऽङ्गाङ्गिभावेन स्वप्रधानतयाऽथवा ।

सम्बन्धस्येह संसिद्धेज्ञाने सत्यप्यदोषतः ॥ २० ॥

यस्माज्ज्ञानाभ्युपगमानभ्युपगमेऽपि न ज्ञानान्मुक्तिः ।

अतः सर्वाश्रमाणां हि वाङ्मनःकायकर्मभिः ।

स्वनुष्ठितैर्यथाशक्ति मुक्तिः स्यान्नान्यसाधनात् ॥ २१ ॥

असदर्थप्रलापोऽयमिति दूषणसम्भावनायाह ।

एति दृष्टधियां वाचः स्वप्रज्ञाऽऽध्यातयेतसाम् ।

धुष्यन्ते यज्ञशालासु धूमानद्भधियां किल ॥ २२ ॥

दूषणोपक्रमावधिज्ञापनायाह ।

अत्राभिदध्मले दोषान् कर्मणो न्यायबुद्धितैः ।

यथोभिः पूर्वपक्षोक्तिघातिभिर्नातिसम्भ्रमात् ॥ २३ ॥

यतुर्विधस्यापि कर्मकार्यस्य मुक्तावसम्भवात् मुक्तेः

कर्मकार्यत्वम् ।

अज्ञानलानमात्रत्वाभ्युक्तेः कर्म न साधनम् ।

कर्मापमार्ष्टि नाज्ञानं तमसीवोत्थितं तमः ॥ २४ ॥

कर्मकार्यत्वाभ्युपगमेऽपि दोष एव ।

अकेन वा भवेन्मुक्तिर्यदि वा सर्वकर्मभिः ।

प्रत्येकं येद्दृष्टान्यानि सर्वेभ्योऽप्येककर्मता ॥ २५ ॥

सर्वप्रकारस्यापि कर्मणो उत्पत्तित एव विशिष्टसाध्याभि-

सम्बन्धान्न परिशेष्यन्यायसिद्धिः ।

दुरितक्षपणार्थत्वात् नित्यं स्याद्धिमुक्तये ।

स्वर्गादिङ्गलसम्बन्धात्काम्यं कर्म तथैव न ॥ २६ ॥

प्रमाणासम्भवाच्च ।

साध्यसाधनभावोऽयं वयनात्पारलौकिकः ।
नाश्रौषं मोक्षदं कर्म श्रुतेर्वक्त्रात्कथंयन ॥ २७ ॥

अभ्युपगताभ्युपगमाख्यं श्वश्रूनिर्गच्छोक्तिवद्भवतो
निष्प्रयोजनः प्रलापः ।

निषिद्धकाम्ययोस्त्यागस्त्वयापीष्टो यथा मया ।
नित्यस्याङ्गलवत्त्वाख्यं न मोक्षः कर्मसाधनः ॥ २८ ॥

अेवं तावत् " मुक्तेः क्रियाभिः सिद्धत्वात् " एति
निरस्तोऽयं

पक्षः । अथाधुना सर्वकर्मप्रवृत्तिउत्तुनिर्गुणोऽन
यथावस्थितात्मवस्तुविषयकेवलज्ञानमात्रादेव
सकलसंसारानर्थनिवृत्तिरितीमं पक्षं द्रढयितुकाम
आह ।

एतु येदं परीक्ष्यते । किं यथा प्रतिषिद्धेषु
यादृच्छिकेषु यं कर्मसु
स्वाभाविकस्वाशयोत्थनिमित्तवशादेवेदं
छितमिदमछितमिति विशेषान् परिक्लय
भृगतृष्णिकोदकपिपासुरिव
लौकिकप्रमाणप्रसिद्धान्येव साधनान्युपादाय
छितप्रामयेऽछितनिरासाय यं स्वयमेव प्रवर्तते निवर्तते य
तथैवादृष्टार्थेषु काम्येषु नित्येषु यं कर्मसु किं
वान्यदेव तत्र प्रवृत्तिनिवृत्तिनिमित्तमिति । किंयातः ।
यद्येवं श्रुणु । यद्वि तावद्यथावस्थितवस्तुसम्यग्ज्ञानं
प्रमाणभूतं लौकिकमागमिकं वा प्रवृत्तिनिमित्तमिति
निश्चीयते निवृत्तिशास्त्रं यं नाभ्युपगम्यते तदा
उताः कर्मत्यागिनो भ्रान्तिविज्ञानमात्रावष्टम्भादलौकिक-
प्रमाणोपात्तकर्मनुष्ठानत्यागित्वाख्यं । अथ
भृगतृष्णिकोदकपिपासुप्रवृत्तिनिमित्तवद्यथावस्तुभ्रान्ति-
विज्ञानमेव सर्वप्रवृत्तिनिमित्तं तदा वद्धामहे वयं
उताः स्थं यूयमिति ।
छितं सम्प्रेप्सतां मोहादछितं यं जिहासताम् ।
उपायान्प्राप्तिजनार्थान् शास्त्रं भासयतेऽर्कवत् ॥ २९ ॥

अेव तावत्प्रत्यक्षानुमानागमप्रमाणावष्टम्भादात्मनो
निरतिशयसुषुप्तिताव्यतिरेकसिद्धेरहितस्य य
षष्ठगोरवरत्वत अेवानभिसम्बन्धादेवंस्वाभाव्या-
त्मानवबोधमात्रादेव हितं मे स्यादहितं मे मा भूदिति
मिथ्याज्ञानं तूषरशुक्तिकानवबोधोत्थमिथ्याज्ञानवत्-
प्रवृत्तिनिमित्तमिति निर्धारितम् । शास्त्रं य न
पदार्थशक्त्याधानकृदिति । अथैतस्यैवोत्तरत्र प्रपञ्च
आरभ्यते ।

न परीप्सां जिडासां वा पुंसः शास्त्रं करोति हि ।
निजे अेव तु ते यस्मात्पश्चादावपि दर्शनात् ॥ ३० ॥

उक्तं तावदनवबुद्धवस्तुयाथात्म्य अेव
विधिप्रतिषेशशास्त्रेष्वधिष्ठित एति ।
विप्सतेऽज्ञानतोऽलब्धं कण्ठे यामीकरं यथा ।
वर्जितं य स्वतो ब्रान्त्या छायायामात्मनो यथा ॥ ३१ ॥

भयान्मोडावनद्धात्मा रक्षः परिजिडीर्षति ।
पथ्यापरिदृतं वस्तु तथा लब्धं य विप्सते ॥ ३२ ॥

तत्रैतेषु यतुर्षु विषयेषु प्राप्तये परीडाराय
य विभज्य न्यायः प्रदर्श्यते ।
प्राप्तव्यपरिडार्येषु ज्ञात्वोपायाञ्छृतेः पृथक् ।
कृत्वाथ प्राप्नुयात्प्राप्यं तथानिष्टं जडात्यपि ॥ ३३ ॥

अथावशिष्टयोः स्वभावत अेव ।
परिदृतावामयोर्बोधाद्भानप्राप्ती न कर्मणा ।
मोडमात्रान्तरायत्वात्स्थियथा ते न सिध्यतः ॥ ३४ ॥

कस्मात्पुनरात्मवस्तुयाथात्म्यावबोधमात्रादेवाभिलषित-
निरतिशयसुषुप्तिताव्यतिरेकसिद्धेरहितस्य य
कर्मणोति । उच्यते ।

कर्माज्ञानसमुत्थत्वात्त्रावं मोडापनुत्तये ।
सम्यग्ज्ञानं विरोध्यस्य तामिस्रस्यांशुमानिव ॥ ३५ ॥

न-वात्मज्ञानमप्यविद्योपादानम् । न हि
शास्त्रशिष्याचार्याद्यनुपादायात्मज्ञानमात्मानं

लभतः एति । नैष दोषः । यत आत्मज्ञानं छि
स्वतस्त्रिभुवपरमार्थात्मवस्तुस्वरूपमात्राशयादेवाविधातदुत्
पन्न

कारकग्रामप्रध्वंसि स्वात्मोपतावेव शास्त्रादपेक्ष्यते
नोत्पन्नमविधानिवृत्तौ । कर्म पुनः स्वात्मोत्पत्तावुत्पन्नं
य । न छिडिया कारकनिस्स्यूडा कल्पकोटिव्यवहितकृलदानाय
स्वात्मानं बिभर्ति साध्यमानमात्ररूपत्वात्तस्याः । न य
छियात्मज्ञानवत्स्वात्मप्रतिलभमकाल श्रेव स्वर्गादिदृक्लेन
कर्तारं सम्भ्रामति । आत्मज्ञानं पुनः पुरुषार्थसिद्धौ
नोत्पद्यमानस्वरूपव्यतिरेकेषान्यद्रूपान्तरं साधनान्तरं
वापेक्षते । कुत श्रेतत् । यतः ।

बलवद्धि प्रमाणोत्थं सम्यग्ज्ञानं न बाध्यते ।
आकाङ्क्षते न याथान्यद्बाधनं प्रति साधनम् ॥ ३६ ॥

स्वपक्षस्य छेत्ववष्टम्भेन समर्थितत्वानिराशङ्क-
मुपसंद्ध्यते ।

तस्माद्भोदधेर्लेतोरज्ञानस्यापनुत्तये ।
सम्यग्ज्ञानं सुपर्याप्तं छिया श्रेत्रोक्तछेत्तुतः ॥ ३७ ॥

ननु बलवदपि सम्यग्ज्ञानं सदप्रमाणोत्थेन
बाध्यमानमुपलभामछे यत उत्पन्नपरमार्थबोधस्यापि
कर्तृत्वभोक्तृत्वरागद्वेषाधनवबोधोत्थप्रत्यया
आविर्भवन्ति । न छ्यबाधिते सम्यग्ज्ञाने तद्विरुद्धानां
प्रत्ययानां सम्भवोऽस्ति । नैतदेवम् । कुतः ।
बाधितत्वादविधाया विधां सा नैव बाधते ।
तद्भासना निमित्तत्वं यान्ति विधास्मृतेर्ध्रुवन् ॥ ३८ ॥

॥ कर्माज्ञानसमुत्थत्वात् ॥ छत्युक्तो छेतुस्तस्य य
समर्थनं पूर्वमेवाभिहितं छितं सम्प्रेषताम् ॥
छत्यादिना । तदव्युत्थयार्थमविधान्वयेन य
संसारान्वयित्वं प्रदर्शयिष्यामीत्यत आछ ।
ब्राह्मणयाथात्मके छेछे लात्वा नाम्नेति भावनाम् ।
श्रुतेः छिङ्करतामेति वाऽमनःकायकर्मसु ॥ ३९ ॥

यस्मात्कर्माज्ञानसमुत्थमेव तस्मात्तद्व्यावृत्तौ निवर्तत
 धृत्युच्यते ।

दग्धाभिलाधिकारश्चेद्ब्रह्मज्ञानाग्निना मुनिः ।
 वर्तमानः श्रुतेर्मूर्ध्नि नैव स्याद्देदङ्किङ्कुरः ॥ ४० ॥

अथेतरौ धनतराविधा पटलसंवीतान्तःकराणोऽङ्गीकृत-
 कर्तृत्वाद्यशेषकर्माधिकारकारणो
 विधिप्रतिषेधयोर्दनासंशोपदष्टः
 कर्मसु प्रवर्तमानः ।

शुभैः प्राप्नोति देवत्वं निषिद्धैर्नारकीं गतिम् ।
 उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यां मानुष्यं लभतेऽवशः ॥ ४१ ॥

आब्रह्मस्तम्भापर्यन्ते धीरे द्युःभोदधौ
 घटीयन्त्रपदारोडावरोडन्यायेनाधममध्यमोत्तमसुभङ्गुः
 मोडविद्युख्यपलसम्पातदायिनीर्विशित्रयोनीश्चाण्डोत्पिञ्जल-
 कश्चसनवेगाभिडताम्भोधिमध्यवर्तिशुष्कालाबुवच्छुभा-
 शुभव्यामिश्रकर्मवायुसमीरितः ।

अेवं यद्भ्रम्यमाणोऽयमविधाकामकर्मभिः ।
 पाशितो जायते कामी म्रियते यासुप्तावृतः ॥ ४२ ॥

यथोक्तेऽर्थ आदरविधानाय प्रमाणोपन्यासः ।
 श्रुतिश्चेभं जगादार्थं कामस्य विनिवृत्तये ।
 तन्मूला संसृतिर्यस्मात्तत्राशोऽज्ञानदानतः ॥ ४३ ॥

का त्वसौ श्रुतिरिति येत् ।
 " यदा सर्वे प्रमुच्यन्त " धति नु धति य
 वाजिनः ।

कामबन्धनमेवेदं व्यासोऽप्याह पदेपदे ॥ ४४ ॥

अेष संसारपथा व्याख्यातः । अथेदानीं तद्व्यावृत्तये
 कर्माण्याराद्गुणकारकत्वेन यथा मोक्षहेतुतां प्रतिपद्यन्ते
 तथाभिधीयते ।

तस्यैवं द्युःभतमस्य कथञ्चित्पुण्यशीलनात् ।
 नित्येडाक्षालितधियो वैराग्यं जायते लुटि ॥ ४५ ॥

कीदृग्वैराग्यमुत्पद्यत धति । उच्यते ।

नरकाद्भीर्यथास्थाभूतथा काम्यकृलादपि ।
यथार्थदर्शनात्तस्मान्नित्यं कर्म चिकीर्षति ॥ ४६ ॥

अेवं नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानेन ।
शुध्यमानं तु तच्छित्तमीश्वरार्पितकर्मभिः ।
वैराग्यं ब्रह्मलोकादौ व्यनक्त्यथ सुनिर्मलम् ॥ ४७ ॥

यस्माद्रजस्तमोमलोपसंसृष्टमेव चित्तं
कामबडिशेनाकृष्य विषयदुस्तसूनास्थानेष निक्षिप्यते
तस्मान्नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानपरिभार्जनेनापविष्ट-
रजस्तमोमलं प्रसन्नमनाकूलं संमार्जितस्कृटिकशिलाकल्पं
ब्राह्म्यविषयलेतुकेन य रागद्वेषात्मकेनातिब्रह्मडिशेना-
नाकृष्यमाणं विधूताशेषकल्मषं प्रत्यज्मात्रप्रवाणं
चित्तदर्पणमवतिष्ठते । अत एवमभिधीयते ।
व्युत्थिताशेषकामेभ्यो यदा धीरवतिष्ठते ।
तदैव प्रत्यगात्मानं स्वयमेवाविविक्षति ॥ ४८ ॥

अतःपरमवसिताधिकाराणि कर्माणि प्रत्यक्प्रवणवत्वसूनौ
कृतसम्प्रत्तिकानि यरितार्थानि सन्ति ।
प्रत्यक्प्रवणतां बुद्धेः कर्माण्युत्पाद्य शुद्धितः ।
कृतार्थान्यस्तमायान्ति प्रावृत्ते घना एव ॥ ४९ ॥

यतो नित्यकर्मानुष्ठानस्यैष मडिमा ।
तस्मान्मुमुक्षुभिः कार्यमात्मज्ञानाभिलाषिभिः ।
नित्यं नैमित्तिकं कर्म सदैवात्मविशुद्धये ॥ ५० ॥

यथोक्तेऽर्थे सर्वज्ञवचनं प्रमाणम् ।
" आरुरुक्षोर्भुनोर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।
योगारूढस्य तस्यैव शम एवेति य स्मृतिः ॥ ५१ ॥

नित्यकर्मानुष्ठानाद्दुर्मोत्पत्तिर्धर्मोत्पत्तेः
पापडानिस्ततश्चित्तशुद्धिस्ततः
संसारयाथात्म्यावबोधस्ततो वैराग्यं ततो मुमुक्षुत्वं
ततस्तदुपायपर्येषणं
ततः सर्वकर्मतत्साधनसंन्यासस्ततो
योगाभ्यासस्ततश्चित्तस्य प्रत्यक्प्रवणता

ततस्तत्त्वमस्याद्विवाक्यार्थपरिज्ञानं
 ततोऽविद्योच्छेदस्ततश्च स्वात्म-
 वावस्थानं ॥ अहमेव सन् ब्रह्माप्येति ॥
 विमुक्तश्च विमुच्यते ॥ इति ।
 पारम्पर्येण कर्मैवं स्यादविधानिवृत्तये ।
 ज्ञानवन्नाविरोधित्वात्कर्माविधां निरस्यति ॥ पर ॥

न च कर्मणः कार्यमएवपि मुक्तौ सम्भाव्यते नापि मुक्तौ
 यत्सम्भवति तत्कर्मपिक्षते । तदुच्यते ।
 उत्पाद्यभाष्यं संस्कार्यं विकार्यं च क्रियाकृतम् ।
 नैवं मुक्तिर्यतस्तस्मात्कर्म तस्या न साधनम् ॥ ५३ ॥

अेवं तावत्केवलं कर्म साक्षादविद्यापनुत्तये न
 पर्याप्तमिति प्रपञ्चितम् । मुक्तौ च मुमुक्षुज्ञानत-
 द्विषयस्वाभाव्यानुरोधेन सर्वप्रकारस्यापि कर्मणोऽसम्भव
 उक्तो छितं सम्प्रेप्तताम् ॥ इत्यादिना ।
 यादृशश्चारादुपकारकत्वेन ज्ञानोत्पत्तौ कर्मणां
 समुच्ययः सम्भवति तथा प्रतिपादितम् । अविद्योच्छित्तौ तु
 लब्धात्मस्वभावस्यात्मज्ञानस्यैवासाधारणं
 साधकतमत्वं
 नान्यस्य प्रधानभूतस्य गुणभूतस्य येत्येतदधुनोच्यते ।
 तत्र ज्ञानं गुणभूतं तावदुत्तरित्येतदाह ।
 संनिपत्य न च ज्ञानं कर्माज्ञानं निरस्यति ।
 साध्यसाधनभावत्वादेककालानवस्थितेः ॥ ५४ ॥

समप्रधानयोरप्यसम्भव अेव ।
 बाध्यबाधकभावाच्च पञ्चास्योरणयोरिव ।
 अेकदेशानवस्थानान्न समुच्ययता तयोः ॥ ५५ ॥

कुतो बाध्यबाधकभावः । यस्मात् ।
 अथथावस्त्वविद्या स्याद्विद्या तस्या विरोधिनी ।
 समुच्ययस्तयोरेवं रविशार्वरयोरिव ॥ ५६ ॥

तस्मादकारकब्रह्मात्मनि परिसमाभावबोधस्याशेषकर्म-
 योदनानामयोद्यस्वाभाव्यात्सुष्ठता । कथं तत् ।

अभिधीयते ।

भृङ्गस्यतिसवे यद्भ्रक्षत्रियो न प्रवर्तते ।

ब्राह्मणत्वाद्यधमानी विप्री वा क्षत्रकर्मणि ॥ ५७ ॥

यथायं दृष्टान्त एवमं दार्ष्टान्तिकोऽपीत्येतदाह ।

विदेहो वीतसन्देहो नेतिनेत्यवशेषितः ।

देहाधनात्मदृक्तद्रष्टव्यां वीक्षतेऽपि न ॥ ५८ ॥

तस्यार्थस्याविष्करणार्थमुदाहरणम् ।

मृत्स्नेभके यथेभत्वं शिशुरध्यस्य वल्गति ।

अध्यस्यात्मानि देहादीन्मूढस्तद्रत्विशेषते ॥ ५८ ॥

न य वयं ज्ञानकर्मणोः सर्वत्रैव प्रत्याचक्ष्महे । यत्र

प्रयोज्यप्रयोजकभावो ज्ञानकर्मणोस्तत्र नास्मत्पित्रापि शक्यते

निवारयितुम् । तत्र विभागप्रदर्शनायोदाहरणं प्रदर्श्यते ।

स्थाणुं योरधियालाय भीतो यद्भ्रत्यलायते ।

बुद्ध्यादिभिस्तथात्मानं भ्रान्तोऽध्याशीय येष्टते ॥ ६० ॥

एवं यत्रयत्र ज्ञानकर्मणोः प्रयोज्यप्रयोजकभावस्तत्र

सर्वत्रायं न्यायः । यत्र तु न समकालं नापि

कृमेणोपपद्यते

समुच्चयः सविषय उच्यते ।

स्थाणोः सतत्त्वविज्ञानं यथा नाङ्गं पलायते ।

आत्मनस्तत्त्वविज्ञानं तद्भ्रान्नाङ्गं द्वियाविधौ ॥ ६१ ॥

यस्माद्गुणस्यैतत्स्वाभाव्यम् ।

यद्धि यस्यानुरोधेन स्वभावमनुवर्तते ।

तत्तस्य गुणभूतं स्यान्न प्रधानाद्गुणो यतः ॥ ६२ ॥

यस्मात् ।

कर्मप्रकरणाकाङ्क्षिज्ञानं कर्मगुणो भवेत् ।

यद्धि प्रकरणे यस्य तत्तदङ्गं प्रयक्षते ॥ ६३ ॥

स्वरूपलाभमात्रेण यत्त्वविधां निडन्ति नः ।

न तदङ्गं प्रधानं वा ज्ञानं स्यात्कर्मणः क्वचित् ॥ ६४ ॥

समुच्चयपक्षवादिनाप्यवश्यमेतदभ्युपगन्तव्यम् ।

यस्मात् ।

अज्ञानमनिराकुर्वन् ज्ञानमेव न सिध्यति ।

विपन्नकारकग्रामं ज्ञानं कर्म न ढौकते ॥ ६५ ॥

ॐ चोपरे कारणं ज्ञानकर्मणोः समुख्ययनिर्भरं ।

उत्तुस्वयं प्रकाशतमसोरिव ।

विरोधीनि ततो नास्ति साङ्गत्यं ज्ञानकर्मणोः ॥ ६६ ॥

अवेवमुपसंलृते केचित्स्वसम्प्रदायभवावष्टम्भादाडुर्यद-

तद्वेदान्तवाक्यादलं ब्रह्मेति विज्ञानं समुत्पद्यते तत्रैव

स्वोत्पत्तिमात्रेण ज्ञानं निरस्यति । किं तर्हि । अलन्यडनि

द्राधीयसा कालेनोपासीनस्य सतो भावनोपययान्निशेषम्

अज्ञानमपगच्छति देवो भूत्वा देवान्येति ॥ ६७ ॥

श्रुतेः । अपरे तु भ्रुवते वेदान्तवाक्यजनितमलं ब्रह्मेति

विज्ञानं संसर्गात्मकत्वादात्मवस्तुयाथात्म्यावगाड्येव न

भवति । किं तर्हि ।

अेतदेव गङ्गास्रोतोवत्सततमभ्यस्यतोऽन्यदेवावाक्यार्थात्मकं

विज्ञानान्तरमुत्पद्यते । अस्य पक्षद्वयस्य निवृत्तय

ॐ मभिधीयते ।

सकृत्प्रवृत्त्या मूद्राति क्रियाकारकरूपभृत् ।

अज्ञानमागमज्ञानं साङ्गत्यं नास्त्यतोऽनयोः ॥ ६७ ॥

अवेवं तावदनानात्वे ब्रह्मणि ज्ञानकर्मणोः समुख्ययो

निराकृतः । अथाधुना पक्षान्तराभ्युपगमेनापि

प्रत्यवस्थाने पूर्ववदनाश्चासौ यथा तथाभिधीयते ।

अनुत्सारितनानात्वं ब्रह्म यस्यापि वादिनः ।

तन्मतेनापि दुस्साध्यो ज्ञानकर्मसमुख्ययः ॥ ६८ ॥

तस्य विभागोक्तिर्दूषणविभागाप्रज्ञप्तये ।

ब्रह्मात्मा वा भवेत्तस्य यदि वानात्मरूपकम् ।

आत्मानासिर्भवेन्मोहादितरस्याप्यनात्मनः ॥ ६९ ॥

तत्र यदि तावद्वास्तवेनैव वृत्तेन ब्रह्म

प्राप्तमात्मस्वाभाव्याल्लेवलमासुरमोहापिधानमात्र-

मेवानासिनिमित्तं तस्मिन्पक्षे ।

मोडापिधानमङ्गाय नैव कर्माणि कारणम् ।
ज्ञानेनैव कृत्वावाप्तेस्तत्र कर्म निरर्थकम् ॥ ७० ॥

अनात्मरूपके तु ब्रह्मणि न कर्म साधनभावं प्रतिपद्यते
नापि ज्ञानं कर्मसमुच्चितमसमुच्चितं वा यस्मादन्यस्य
स्वत एव साधकस्य ब्रह्मणोऽप्यन्यत्वं स्वत एव सिद्धम् ।
तत्रैवम् ।

अन्यस्यान्यात्मताप्राप्तौ न क्वचिद्धेतुसम्भवः ।
तस्मिन् सत्यपि नो नष्टः परात्मानं प्रपद्यते ॥ ७१ ॥

अपरस्मिंस्तु पक्षे विधिः ।

परमात्मानुकूलेन ज्ञानाभ्यासेन दुःषिणः ।
द्वैतिनोऽपि प्रमुख्येन परात्मविरोधिना ॥ ७२ ॥

एतरस्मिंस्तु पक्षे विधेरेवानवकाशत्वम् । कथम् ।
समस्तव्यस्तभूतस्य ब्रह्मण्येवावतिष्ठतः ।
भूत कर्माणि को हेतुः सर्वानन्यत्वदर्शिनः ॥ ७३ ॥

सर्वकर्मनिमित्तसम्भवासम्भवाभ्यां सर्वकर्मसङ्कुरश्च
प्राप्नोति । यस्मात् ।

सर्वजात्यादिमत्त्वेऽस्य नितरां हेतुसम्भवः ।
विशेषं ल्यनुपादाय कर्म नैव प्रवर्तते ॥ ७४ ॥

स्याद्विधिरध्यात्मभिमानादिति येनैवम् । यस्मात् ।
न याध्यात्माभिमानोऽपि विदुषोऽस्त्यासुरत्वतः ।
विदुषोऽध्यासुरश्चेत्स्यान्निष्कूलं ब्रह्मदर्शनम् ॥ ७५ ॥

अज्ञानकार्यत्वान्न समकालं नापि कमेण
ज्ञानकर्मणोर्वस्त्ववस्तु-
तन्त्रत्वात्सङ्गतिरस्तीत्येवं निराकृतोऽपि काशं कुशं
वावलम्ब्याल ॥

अथाध्यात्मं पुनर्यायादाश्रितो मूढतां भवेत् ।
स करोत्येव कर्माणि को ल्यङ्गं विनिवारयेत् ॥ ७६ ॥

सिद्धत्वाच्च न साध्यम् । यतः ।
सामान्येतररूपाभ्यां कर्मात्मैवास्य योगिनः ।

निश्चासोऽथ्वासवत्तस्मात्त्र नियोगमपेक्षते । ॥ ७७ ॥

अस्तु तर्हि भिन्नाभिन्नात्मकं ब्रह्म । तथा य सति
ज्ञानकर्मणो सम्भवतो भेदाभेदविषयत्वात्तयोः । तत्र
तावदयं पक्ष एव न सम्भवति । किं कारणम् । न हि
भिन्नोऽयमित्यभेदबुद्धिमनिराकृत्य भेदबुद्धिः
पदार्थमालिङ्गते । अयं ह्यनभ्युपगमे भिन्नाभिन्न-
पदार्थयोरलौकिकत्वं प्रसज्येत । अथ निष्प्रमाणाकम-
प्याश्रीयते तदध्युभयपक्षाभ्युपगमादभेदपक्षे द्युःषि
ब्रह्म स्यादत आह ।

भिन्नाभिन्नं विशेषैश्चेदुःषि स्याद्ब्रह्म ते ध्रुवम् ।
अशेषदुःषिता य स्यादहो प्रज्ञात्मवादिनाम् ॥ ७८ ॥

तस्मात्सम्यगेवाभिहितं न ज्ञानकर्मणोः समुच्यय
धृत्युपसंद्ध्यते ।

तमोऽङ्गत्वं यथा तानोरत्रोऽशीताङ्गता यथा ।
वारिणश्चोष्णता यद्ब्रह्मज्ञानस्यैवं क्रियाङ्गता ॥ ७९ ॥

यथोक्तोपपत्तिभलेनैव पूर्वपक्षस्योत्सारितत्वाद्ब्रह्मव्यं
नावशेषितमित्यतः प्रतिपत्तिकर्मवत्पूर्वपक्षपरिहाराय
यत्किञ्चिद्ब्रह्मव्यमित्यत एवमभिधीयते ।

"मुक्तेः क्रियाभिः सिद्धत्वात्" एत्याधनुयितं बहु ।
यदभाषि तदन्यायं यथा तदधुनोच्यते ॥ ८० ॥

योऽयं काम्यानां प्रतिषिद्धानां च त्यागः प्रतिज्ञायते
सा प्रतिज्ञा तावन्न शक्यतेऽनुष्ठातुम् । किं कारणम् ।
कर्मणो हि निर्वृत्तात्मनो द्वाभ्यां प्रकाराभ्यां निवृत्तिः
सम्भवत्यारब्धकृत्वस्योपभोगेनानारब्धकृत्वस्याशुभस्य
प्रायश्चित्तरिति । तृतीयोऽपि त्यागप्रकारोऽकर्त्रा-
त्मावबोधात् स त्वात्मज्ञानानभ्युपगमाद्भवता
नाभ्युपगम्यते । तत्र यान्यनुपभुक्तकृत्वान्यनारब्धकृत्वानि
तानीश्वरेणापि केनचिदपि न शक्यन्ते परित्यक्तुम् ।
अथारब्धकृत्वानि त्यज्यन्ते तान्यपि न शक्यन्ते त्यक्तुम् ।
किं कारणम् । अनिवृत्तेः । अनिवृत्तं हि यिकीर्षितं

कर्म शक्यते त्यक्तुं प्रवृत्तिनिवृत्ती प्रति कर्तुः
 स्वातन्त्र्यात् । निर्वृत्ते तु कर्माणि तदसम्भवाद्दुस्सुष्ठेयः
 प्रतिज्ञानार्थः । अशक्यप्रतिज्ञानाख्य ।
 न य शक्यते प्रतिज्ञातुं यावज्जीवं काम्यानि
 प्रतिषिद्धानि य कर्माणि न करिष्यामीति सुनिपुणानामपि
 सूक्ष्मापराधदर्शनात् । प्रमाणाभावाख्य ।
 न य प्रमाणावस्थि मोक्षकामो नित्यनैमित्तिके कर्मणी
 कुर्यात्काम्याप्रतिषिद्धे य वर्जयेदारब्धकृते योपभोगेन
 क्षपयेदिति । आनन्त्याख्य । न योपयितानां
 कर्मणामियत्तास्ति संसारस्यानादित्वात् । न य काम्यैः
 प्रतिषिधैर्वा तेषां निवृत्तिरस्ति शुद्ध्यशुद्धिसाम्ये
 सत्यविरोधादित्याह ।
 न कृत्स्नकाम्यसंत्यागोऽनन्तत्वात्कर्तुमिष्यते ।
 निषिद्धकर्मणश्चेत्तु व्यतीतानन्तजन्मसु ॥ ८१ ॥
 स्यान्मतं व्यतीतानन्तजन्मोपात्तानां कर्मणाम् ।
 क्षयो नित्येन तेषां येत्प्रायश्चित्तरथैवैतसः ।
 निष्कलत्वान्न नित्येन काम्यादेर्विनिवारणाम् ॥ ८२ ॥
 प्रमाणाभावाख्य । कथम् ।
 पापापनुत्तये वाक्यात्प्रायश्चित्तं यथा तथा ।
 गम्यते काम्यलानार्थं नित्यं कर्म न वाक्यतः ॥ ८३ ॥
 अथापि स्यात्काम्यैरेव काम्यानां पूर्वजन्मोपयितानां क्षयो
 भविष्यतीति । तन्न । यतः ।
 पापमनां पापमिर्नास्ति यथैवेह निराडिया ।
 काम्यैरपि तथैवास्तु काम्यानामविरोधतः ॥ ८४ ॥
 ॥ अवेवं तावत् मुक्तेः क्रियाभिः सिद्धत्वात् ॥ ॥
 निराडितम् ॥
 अथात्मज्ञानस्य सद्भावे प्रमाणासम्भव
 उक्तस्तत्परिहारायाह ।
 श्रुतयस्मृतिभिस्सामानन्त्यात्कामिनामिह ।
 विदधत्युरुयत्नेन कर्मातो बहुकामदम् ॥ ८५ ॥

ज्ञानात्कृते ज्यवाभेऽस्मिन्नत्यक्षे भवघातिनि ।

उपकाराय तत्रेति न न्याय्यं भाति नो वयः ॥ ८० ॥

यद्यपि जैमिनीयं वचनमुद्धाटयसि - तद्यपि

तद्विवक्षापरिज्ञानादेवोद्भाव्यते । किं कारणम् । यतो न

जैमिनेरयमभिप्राय आम्नायः । सर्वं अत्रेव क्रियार्थं एति ।

यदि ज्ययमभिप्रायोऽभविष्यत् अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ।

जन्माद्यस्य यतः

एत्येवमादिब्रह्मवस्तुस्वरूपमात्रयाथात्म्यप्रकाशनपरं

गम्भीरन्यायसंदृढं सर्ववेदान्तार्थमीमांसनं

श्रीमच्छारीरकं नासूत्रधिष्यत् । असूत्रयस्य ।

तस्माज्जैमिनेरेवायमभिप्रायो यथैव विधियाज्यानां

स्वार्थमात्रे प्रामाण्यमेवमैकात्म्यवाज्यानामभ्यनधिगत-

वस्तुपरिच्छेदसाम्यादिति । अत एवमभिधीयते ।

अधियोदनं य आम्नायस्तस्यैव स्यात्क्रियार्थता ।

तत्त्वमस्यादिविवाज्यानां ब्रूत कर्मार्थता कथम् ॥ ८१ ॥

अपि य । औकात्म्यपक्षे एवाद्दृष्टार्थकर्मसु भवत्यक्षेऽपि

प्रवृत्तिर्दुर्लभ्या । यतः ।

स्वर्गं धियासुर्जुडुयादग्निदोत्रं यथाविधि ।

देवाद्द्व्युत्थापितस्यैवं कर्तृत्वं जैमिनेः कथम् ॥ ८२ ॥

न य प्रत्याप्याताशेषशरीरादिकर्मसाधनस्वभाव-

स्यात्ममात्रस्य कर्मस्वधिकारः । यस्मात् ।

सर्वप्रमाणासम्भाव्यो ज्यलंवृत्तैकसाधनः ।

युष्मदर्थमनादित्सुर्जैमिनिः प्रेर्यते कथम् ॥ ८३ ॥

प्रवृत्तिकारणाभावाच्च । यस्मात् ।

सुभृदुःषादिभिर्योग आत्मनो नाडमेक्ष्यते ।

पराङ्मत्वात्प्रत्यात्मत्वाज्जैमिनिः प्रेर्यते कथम् ॥ ८४ ॥

किंच ।

न तावद्योग एवास्ति शरीरेणात्मनः सदा ।

विषयैर्दूरतो नास्ति स्वर्गादौ स्यात्कथं सुभृम् ॥ ८५ ॥

यस्मादन्यथा नोपपद्यते ।

त्सर्वानर्थैकतेत्वज्ञानापनोद्विज्ञानद्विवाकरोदयतेतुत्वं
वस्तुमात्रयाथात्म्यप्रकाशनपटीयसस्तत्त्वमस्यादेर्वयस
येवेति बह्वीभिरुपपत्तिभिः प्रदर्शितम् ।

अतस्तदर्थारतिपत्तौ यत्कारणं तदपनयनाय
द्वितीयोऽध्याय आरभ्यते ।

श्रावितो वेत्ति वाक्यार्थं नयेत्तत्त्वमसीत्यतः ।
त्वम्पदार्थानभिज्ञात्वात्तस्तत्प्रक्रियोच्यते ॥ १ ॥

योऽयमलम्ब्यतेति वाक्यार्थस्तत्प्रतिपत्तिर्वाक्यादेवेति
प्रत्यक्षादीनामनेवंविषयत्वादित्यवादिषं तस्य
विशुद्ध्यर्थमनैकात्रिकत्वं पूर्वपक्षत्वेनोपस्थाप्यते ।
कृत्स्नानात्मनिवृत्तौ च कश्चिदाप्नोति निर्वृतिम् ।
श्रुतवाक्यस्मृतेश्चान्यः स्मर्यते च वयोऽपरः ॥ २ ॥

अेतत्प्रसङ्गेन श्रोत्रन्तरोपन्यासमुभयत्रापि सम्भावनायाऽ
वाक्यश्रवणमात्रस्य पिशाचकवदाप्नुयात् ।
त्रिषु यादृच्छिकी सिद्धिः स्मर्यमाणे तु निश्चिता ॥ ३ ॥

नायमनैकान्तिको हेतुः । यतः ।
सर्वोऽयं मडिमा ज्ञेयो वाक्यस्यैव यथोदितः ।
वाक्यार्थं न ज्यते वाक्यात्कश्चिज्जानाति तत्त्वतः ॥ ४ ॥

वाक्यं च प्रतिपादनाय प्रवृत्तं सत्प्रतिपादयत्येव
सर्वप्रमाणानामध्येववृत्तत्वात् ।
नालङ्कारो न तद्धीने न प्रत्यङ्नापि दुःप्पिनि ।
विरोधः सदसीत्यस्माद्वाक्याभिज्ञस्य जायते ॥ ५ ॥

नाविरक्तस्य संसारान्निविवृत्सा ततो भवेत् ।
न यानिवृत्ततृषणस्य पुरुषस्य मुमुक्षुता ॥ ६ ॥

न यामुमुक्षोरस्तीऽ गुरुपादोपसर्षणम् ।
न विना गुरुसम्बन्धं वाक्यस्य श्रवणं भवेत् ॥ ७ ॥

तथा पदपदाथौ च न स्तो वाक्यमृते क्वचित् ।
अन्वयव्यतिरेकौ च तावृते स्तां कैमाश्रयौ ॥ ८ ॥

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां विना वाक्यार्थबोधनम् ।

न स्यात्तेन विनाज्ञानप्रलापं नोपपद्यते ॥ ९॥

विनाज्ञानप्रलापेन पुरुषार्थः सुदुर्लभः ।
तस्माद्यथोक्तसिद्ध्यर्थं परो ग्रन्थोऽवतार्यते ॥ १० ॥

वर्षस्कं त्वन्नकार्यत्वाद्यथा नात्मेति गम्यते ।
तद्भागः सेन्द्रियो देहस्तद्रुक्तिमिति नेक्ष्यते ॥ ११ ॥

आद्यन्तयोरनात्मत्वे प्रसिद्धे मध्येऽपि कः प्रतिबन्धः ।
प्रागनात्मैव जगधं सदात्मतामेत्यविद्यया ।
अग्रावेपनवद्देहं तस्मात्पश्येद्विविक्तधीः ॥ १२ ॥

अथैवमपि मद्भयनं नाद्रियसे स्वयमेवैतस्माच्छरीराद्-
अशुचिराशेर्निराशो भविष्यसि ।
मन्यसे तावदस्मीति यावदस्मान्न नीयसे ।
श्रमिः क्रीडीकृते देहे नैवं त्वमभिमन्यसे ॥ १३ ॥

शिर आकम्प पादेन भर्त्सयत्यपरान् शुनः ।
दृष्ट्वा साधारणं देहं कस्मात्सक्तोऽसि तत्र भोः ॥ १४ ॥

श्रुतिपरिप्रापितोऽयमर्थोऽनात्मा बुद्ध्युद्दिष्टेऽन्तः स्थितमाह ।
बुसव्रीडिपलालांशैर्बाजमेकं त्रिधा यथा ।
बुद्धिमांसपुरीषांशैरन्नं तद्द्रवस्थितम् ॥ १५ ॥

यथोक्तार्थप्रतिपत्तौ सत्यां न रागद्वेषाभ्यां विडियते
विपश्चिदित्यस्यार्थस्य प्रतिपत्तये दृष्टान्तः ।
वर्षस्के सम्पशित्यक्ते दोषतश्चावधारिते ।
यदि दोषं वदेत्तस्मै किं तत्रोच्यशितुर्भवेत् ॥ १६ ॥

तद्भ्रत्यूक्ष्मे तथा स्थूले देहे त्यक्ते विवेकतः ।
यदि दोषं वदेत्ताभ्यां किं तत्र विदुषो भवेत् ॥ १७ ॥

अेतावदेव ज्यलं अज्जमास्मीति वाक्यार्थाप्रतिपत्तौ कारणं
यद्दुत बुद्ध्युद्दिष्टेऽन्ते ज्यलंममेति निरसन्धिबन्धनो अलः ।
तद्द्व्यतिरेके हि न कुतश्चिद्विभज्यत अेकल अेव प्रत्यगात्म-
न्यवतिष्ठत इत्याह ।

रिपौ बन्धौ स्वदेहे च समैकान्यं प्रपश्यतः ।
विवेकिनः कुतः कोपः स्वदेहावयवेऽपि ॥ १८ ॥

धृतात्मानात्मा देहादिः ।

घटादिवश्य दृश्यत्वात्तैरेव करणैर्दृशेः ।

स्वप्ने यानन्वयाज्ज्ञायो देहोऽनात्मेति सूत्रिभिः ॥ १८ ॥

देहादिकार्यकरणासंघातव्यतिरेकाव्यतिरेकदर्शिनः

प्रत्यक्षत एव विरुद्धं कार्यमुपलभ्यते ।

यतुर्भिरुच्यते यत्तत्सर्वशक्त्या शरीरकम् ।

तूलायते तदेवाहंघियाघ्रातमयेतसाम् ॥ २० ॥

प्रसिद्धत्वाप्रकरणाद्योपसंभारायाह ।

स्थूलं युक्त्या निरस्यैवं नभसो नीलतामिव ।

देहं सूक्ष्मं निराकुर्यादतो युक्तिभिरात्मनः ॥ २१ ॥

कथं देहं सूक्ष्मं निराकुर्यादिति । उच्यते ।

अहंमत्त्वयत्नेच्छा नात्मधर्माः कृशत्ववत् ।

कर्मत्वेनोपलभ्यत्वाद्यथायित्वाय्य वस्त्रवत् ॥ २२ ॥

वैधर्म्ये दृष्टान्तः ।

नोष्णिमानं दहत्यग्निः स्वरूपत्वाद्यथा ज्वलन् ।

तथैवात्मात्मनो विधादहं नैवाविशेषतः ॥ २३ ॥

अेकस्यात्मनः कर्मकर्तृभावः सर्वथा नोपपद्यत इति श्रुत्वा

भीमांसकः प्रत्यवतिष्ठते । अहमप्रत्ययग्राह्यत्वाद्ग्राहक

आत्मेति तन्निवृत्त्यर्थमाह ।

यत्कर्मको हि यो भावो नासौ तत्कर्तृको यतः ।

घटप्रत्ययवत्तस्मान्नाहं स्याद्द्रष्टृकर्मकः ॥ २४ ॥

अत्राह प्रत्यक्षेणात्मनः कर्मकर्तृत्वाभ्युपगमे

तत्पादोपशुविनानुमानेन प्रत्यक्षोत्सारणमयुक्तमिति

योधं तन्निराकरणाय प्रत्यक्षोपन्यासः ।

यत्र यो दृश्यते द्रष्टा तस्यैवासौ गुणो न तु ।

द्रष्टृत्वं दृश्यतां यस्मान्नैवेयाद्द्रष्टृभोधवत्

॥ २५ ॥

प्रत्यक्षेणैव भवदभिमत्तस्य प्रत्यक्षस्याभासीकृतत्वात्-

सुस्थमेवानुमानम् । अतस्तदेव प्रकियते तत्र य

विकल्पदूषणाभिधानम् ।

नात्मना न तदंशेन गुणः स्वस्थोऽवगम्यते ।
अभिन्नत्वात्समत्वाच्च निरंशत्वाद्दकर्मतः ॥ २६ ॥

न युगपन्नपि क्रमेणोभयथा चैकस्य धर्मिणो
ग्राह्यग्राहकत्वमुपपद्यत इति प्रतिपादनायाऽह ।
द्रष्टृत्वेनोपयुक्तत्वात्तद्वैव स्यान्न दृश्यता ।
कालान्तरे येदृश्यत्वं न ह्यद्रष्टृकमिष्यते ॥ २७ ॥

सन्तु काममनात्मधर्मा भवत्वाद्यो
यथोक्तन्यायबलादनात्मतयैव
य तेषु व्यवहारादहंउपस्य तु प्रत्यागात्मसम्बन्धितयैव
प्रसिद्धेरहमब्रह्मास्मीति श्रुतेश्चानात्मधर्मत्वमयुक्तमिति
येत्तन्न ।

अहन्धर्मस्त्वभिन्नश्चेदहमब्रह्मेति वाक्यतः ।
गौरोऽहमित्यनैकान्तो वाक्यं तद्व्यपनेतृ तत् ॥ २८ ॥

कथं वाक्यं तद्व्यपनेतृ तदिति । उच्यते ।
योऽयं स्थाणुः पुमानेष पुन्धिया स्थाणुधीरिव ।
ब्रह्मास्मीतिधियाशेषा ह्यहमब्रह्मिद्विनिवर्त्यते ॥ २९ ॥

अहमभिरिच्छेदव्यावृत्तौ न डिचिदव्यावृत्तं
द्वैतजातमवशिष्यते
द्वितीयसम्बन्धस्य तन्मूलत्वात् । अत आह ।
निवृत्तायामहमब्रह्मिद्वौ भवधीः प्रविलीयते ।
अहमभीजा हि सा सिद्ध्येत्तमोऽभावे कुतः कृणी ॥ ३० ॥

विवक्षितदृष्टान्तांशज्ञापनाय दृष्टान्तव्याख्या ।
तमोऽभिलूतचित्तो हि रज्ज्वां पश्यति रोषणाम् ।
आन्त्या आन्त्या विना तस्मान्नोरगं स्रजि वीक्षते ॥ ३१ ॥

अनन्वयाच्च नात्मधर्मोऽहङ्कारः ।
आत्मनश्चेदहन्धर्मो यायान्मुक्तिसुषुप्तयोः ।
यतो नावेति तेनायमन्यदीयो भवेदहम् ॥ ३२ ॥

आत्मधर्मत्वात्सुपगमेऽपरिहार्यदोषप्रसक्तिश्च ।
यथात्मधर्मोऽहङ्कारो नित्यत्वं तस्य बोधवत् ।
नित्यत्वे भोक्षशास्त्राणां वैयर्थ्यं प्राप्नुयाद्भ्रुवम् ॥

33 ॥

स्यात्परिहारः

स्वाभाविकधर्मत्वाभ्युपगमेऽप्याम्नादिकृत्ववदिति

येत्तन्न ।

आम्नादेः परिणामित्वाद्गुणानिर्गुणान्तरैः ।

अविकारि तु तद्गुणम न हि द्रष्टुरिति श्रुतेः ॥ ३४ ॥

अलङ्कारस्य यागमापायित्वात्तद्धर्मिणश्चानित्यत्वं
प्राप्नोति ।

आगमापायिनिष्ठत्वादनित्यत्वमियाद्दृशिः ।

उपयन्नपयन्धर्मो विकरोति हि धर्मिणाम् ॥ ३५ ॥

अस्त्वनित्यत्वं कमुपालभेमहि प्रमाणोपपन्नत्वादिति येत्तन्न ।

सदाविलुप्तसाक्षित्वं स्वतस्सिद्धं न पार्यते ।

अपह्नोतुं घटस्येव कुशाग्रीयधियात्मनः ॥ ३६ ॥

अेतस्माच्च उेतोरलंकारस्यानात्मधर्मत्वमवसीयताम् ।

प्रमाणैश्चावगम्यत्वाद्दटादिवदलं दृशेः ।

यतो राधिः प्रमाणानां स कथं तैः प्रसिध्यति ॥ ३७ ॥

धर्मधर्मिणोश्चेतरेतरविरुद्धात्मकत्वाद्दसङ्गतिः ।

धर्मिणश्च विरुद्धत्वान्न दृश्यगुणसङ्गतिः ।

मारुतान्दोलितज्वालं शैत्यं नाग्निं सिंसृप्सति ॥ ३८ ॥

तस्माद्धिस्रब्धमुपगम्यताम् ।

द्रष्टृत्वं दृश्यता सैव नैकस्मिन्नेकदा क्वचित् ।

दृश्यदृश्यो न य द्रष्टा द्रष्टुर्दृशी दृशिर्न य ॥

३९ ॥

सर्वसंख्यवहारलोपश्च प्राप्नोति । यस्मात् ।

द्रष्टापि यद्वि दृश्याया आत्मेयात्कर्मतां धियः ।

यौगपद्यमदृश्यत्वं वैयर्थ्यं चाप्युयाञ्छतिः ॥ ४० ॥

कुतः । यस्मात् ।

नालुप्तदृष्टेर्दृश्यत्वं दृश्यत्वे द्रष्टृता कुतः ।

स्याद्येदृशं निर्दृश्यं जगद्वा स्यादसाक्षिकम् ॥ ४१ ॥

उक्तयुक्तिं दृढीकर्तुमागमोदाहरणोपन्यासः ।

आर्तमन्यदृशेः सर्वं नेति नेतीति यासकृत् ।

वदन्ती निर्गुणं ब्रह्म कथं श्रुतिरुपेक्ष्यते ॥ ४२ ॥

महाभूतान्यडंकारं धृत्येतत्क्षेत्रमुच्यते ।

न दृशेद्भैतयोगोऽस्ति विश्वेश्वरमतादपि ॥ ४३ ॥

अधुना प्रकृतार्थोऽपसंसारः ।

येवमेतद्धिरुग्णेषु मिथ्यासिद्धमनात्मकम् ।

मोडमूलं सुदुर्बोधं द्वैतं युक्तिभिरात्मनः ॥ ४४ ॥

कुतो मिथ्यासिद्धत्वं द्वैतस्येति चेत् ।

न पृथङ्नात्मना सिद्धिरात्मनोऽन्यस्य वस्तुनः ।

आत्मवत्त्वितस्तस्मादडंकारादिरात्मनि ॥ ४५ ॥

तस्मादज्ञानविजृम्भितमेतत् ।

दृश्याः शब्दादयः क्लृप्ता द्रष्टृ य ब्रह्म निर्गुणम् ।

अडं तद्ब्रह्मं बिभ्रद्भ्रान्तिमात्मनि यच्छति ॥ ४६ ॥

तत एवेयमभिन्नस्यात्मनो भेदबुद्धिः ।

दृशोका सर्वभूतेषु भाति दृश्यैरनेकवत् ।

जलभाजनभेदेन मयूषस्रग्विभेदवत् ॥ ४७ ॥

यथोक्तार्थस्य प्रतिपत्तये दृष्टान्तः ।

मित्रोदासीनशत्रुत्वं यथैकस्यान्यकल्पनात् ।

अभिन्नस्य चित्तेस्तद्भेदोऽन्तःकरणश्रयः ॥ ४८ ॥

अपहारो यथा भानोः सर्वतो जलपात्रकैः ।

तत्त्वियाकृतितेशामिस्तथा बुद्धिभिरात्मनः ॥ ४९ ॥

न य विरुद्धधर्मणामेकत्रानुपपत्तिः ।

कल्पितानामवस्तुत्वात्स्यादिकत्रापि सम्भवः ।

कमनीयाशुचिः स्वाद्वीत्येकस्यामिव योषिति ॥ ५० ॥

न यायं क्रियाकारककुलात्मक आभास एषदपि

परमार्थवस्तु स्पृशति तस्य मोडमात्रोपादानत्वात् ।

अभूताभिनिवेशेन स्वात्मानं वञ्चयत्ययम् ।

असत्यपि द्वितीयेऽर्थे सोमशर्मपिता यथा ॥ ५१ ॥

वस्तुयाथात्म्यानवबोधपटलावनद्धाक्षः सन् ।
सुभ्रूः सुनासा सुमुष्ठी सुनेत्रा यारुडासिनी ।
कल्पनामात्रसंभोलाद्रामेत्यालिङ्गतेऽशुचिम् ॥ ५२ ॥

सर्वस्यानर्थजातस्य जिहासितस्य मूलमङ्कार एव
तस्यात्मनात्मोपरागात् । न तु परमार्थत आत्मनोऽविद्यया
तत्कार्येण वा सम्बन्धोऽभूदस्ति भविष्यति वा
तस्यापरिलिप्तदृष्टिस्वाभाव्यात् ।
दृश्यानुरक्तं तद्द्रष्टृ दृश्यं द्रष्टृनुरञ्जितम् ।
अङ्गवृत्त्योऽयं रक्तं तन्नाशेऽद्वैततात्मनः ॥ ५३ ॥

एतद् डेयिष्योदयन्ति योऽयमन्वयव्यतिरेकाभ्यामनात्मत-
योत्सारितोऽङ्कारो वाक्यार्थप्रतिपत्तये सोऽयं विपरीतार्थः
संवृत्तो यस्मादङ्गं ब्रह्मास्मीति ब्रह्मात्म्यदार्थयोः
सामानाधिकरण्यवशाद्नात्मार्थेन सामानाधिकरण्यं
प्राप्नोति । वक्तव्या य प्रत्यगात्मनि तस्य वृत्तिरिति सोऽयं
प्रसिद्धलक्षणगुणवृत्तिभिः ।

नाज्ञासिषमिति प्राड सुषुमादृत्थितोऽपि छि ।
अयोदाडादिवत्तेन लक्षणं परमात्मनः ॥ ५४ ॥

प्रत्यक्त्वादतिसूक्ष्मत्वादात्मदृष्ट्यनुशीलनात् ।
अतो वृत्तीर्विहायान्या ङ्यङ्गवृत्त्योपलक्षते ॥ ५५ ॥

आत्मना याविनाभावमथवा विलयं व्रजेत् ।
न तु पक्षान्तरं यायादतश्चाङ्घियोऽय्यते ॥ ५६ ॥

कीदृक्पुनर्वस्तु लक्ष्यम् ।
नामादिभ्यः परो भूमा निष्कलोऽकारकोऽङ्कियः ।
स एवात्मवतामात्मा स्वतस्सिद्धः स एव नः ॥ ५७ ॥

अज्ञानोत्थबुद्ध्यादिकर्तृत्वोपाधिमात्मानं
परिगृह्यैवान्वयव्यतिरेकाभ्यामङ्गं सुष्ठी दुष्ठी
येत्यङ्कारादेरनात्मधर्मत्वमुक्तं
उपलक्षात्माभ्युपगमेऽशक्यत्वात्कृत्वाभावाच्च ।
अथेदानीमविद्यापरिकल्पितं साक्षित्वमाश्रित्य

कर्तृत्वाद्यशेषपरिणामप्रतिषेधाय ।
 अेष सर्वधियां नृत्तमविलुप्तैकदर्शनः ।
 वीक्षतेऽवीक्षमाणोऽपि निमिषत्तद्भ्रुवोऽभ्रुवम् ॥ ५८ ॥

ननु सर्वसिद्धान्तानामपि स्वस्वदृष्ट्यपेक्षयोपपन्नत्वा-
 दितरेतरदृष्ट्यपेक्षया दृष्टिस्थितसिद्धिकत्वान्नैकत्रापि
 विश्वासं पश्यामो न य सर्वतार्किकैरदूषितं समर्थितं
 सर्वतार्किकोपद्रवापसर्पणाय वर्त्म सम्भावयामः ।
 उच्यते । विस्रब्धैः सम्भाव्यतामनुभवमात्रशरणात्वात्-
 सर्वतार्किकप्रस्थानानाम् । तदभिधीयते ।
 षमं प्राशिकमुद्दिश्य तर्कश्वरभृशातुराः ।
 त्वाच्छिरस्कवयोजालैर्मोहयन्तीतरेतरम् ॥ ५९ ॥

अत्रापि योदयन्ति । अनुभवात्मनोऽपि विड्विद्याभ्युपगमेऽन-
 भ्युपगमेऽपि दोष एव । यस्मादाह ।
 "वर्षातपाभ्यां किं व्योम्नश्चर्मण्येव तयोः इलम् ।
 यर्मोपमश्चेत्सोऽनित्यः षतुल्यश्चेदसत्समः ॥ ६० ॥

बुद्धिजन्मनि पुंसश्च विकृतिर्यथानित्यता ।
 अथाविकृतिरेवायं प्रमातेति न युज्यते ॥ ६१ ॥

अस्य परिहारः ।
 उर्ध्वं गच्छति धूमे षं भिद्यते स्वित्त्र भिद्यते ।
 न भिद्यते येत्स्थानुत्वं भिद्यते येद्भिदास्य डा ॥ ६२ ॥

इत्येतत्प्रतिपत्त्यर्थमाह ।
 अविक्रियस्य भोक्तृत्वं स्यादहम्बुद्धिविभ्रमात् ।
 नौयानविभ्रमाद्यद्भ्रगेषु गतिकल्पनम् ॥ ६३ ॥
 यथोक्तार्थाविष्करणाय दृष्टान्तान्तरोपादानम् ।
 यथा जात्यमणोः शुभा ज्वलन्ती निश्चला शिष्या ।
 संनिध्यसंनिधानेषु घटादीनामविक्रिया ॥ ६४ ॥

अयमत्रांशो विवक्षित इति ज्ञापनायाह ।
 यदवस्था व्यनक्तीति तदवस्थैव सा पुनः ।
 भाष्यते न व्यनक्तीति घटादीनामसंनिधौ ॥ ६५ ॥

तत्र य ।

सर्वधीव्यञ्जस्तद्भ्रत्यरमात्मा प्रदीपकः ।

संनिध्यसंनिधानेषु धीवृत्तिनामविद्धियः ॥ ६६ ॥

न प्रकाशक्षिया काचिदस्य स्वात्मनि विद्यते ।

उपयारात्क्षिया सास्य यः प्रकाशस्य संनिधिः ॥ ६७ ॥

मैवं शङ्खिष्ठाः सांभ्यराध्यान्तोऽयमिति । यतः ।

यथा विशुद्ध आकाशे सडसैवाभ्रमण्डलम् ।

भूत्वा विलीयते तद्भ्रदात्मनीडाभिलं जगत् ॥ ६८ ॥

तस्मादेष कूटस्थो न द्वैतं मनागपि स्पृशति । यतः ।

शब्दाधाकारनिर्भासाः क्षणप्रध्वंसिनीर्दृशा ।

नित्योऽङ्कमद्गुणात्मैको व्याप्नोतीव धियोऽनिशम् ॥ ६९ ॥

अेवं य सति बुद्धेः परिणामित्वं युक्तम् ।

अतीतानागतेऽत्यान्तुगपत्सर्वगोचरान् ।

वेत्यात्मवन्न धीर्यस्मात्तेनेयं परिणामिनी ॥ ७० ॥

ततश्चैतत्सिद्धम् ।

अपश्यन्पश्यती बुद्धिमशृण्वन् शृण्वती तथा ।

निर्यत्नोऽविद्धियोऽनिच्छन्नियन्ती याप्यलुभदृक् ॥ ७१ ॥

द्विषन्तीमद्विषन्नात्मा कुप्यन्ती याप्यकोपनः ।

निर्दुःखो दुःखिनीं यैव निस्सुखः सुखिनीमपि ॥ ७२ ॥

अमुल्यमानो मुख्यन्तीं कल्पयन्तीमकल्पयन् ।

स्मरन्तीमस्मरंश्चैव शयानामस्वपन्मुहुः ॥ ७३ ॥

सर्वाकारां निराकारः स्वार्थोऽस्वार्थां निरिङ्गनः ।

निस्त्रिकालस्त्रिकालस्थां कूटस्थः क्षणभङ्गुराम् ॥ ७४ ॥

निरपेक्षश्च सापेक्षां परार्थीं प्रत्यगद्भयः ।

सावधिं निर्गतयत्तः सर्वदंष्ट्रेषु पश्यति ॥ ७५ ॥

अेतस्माच्च कारणाद्यमर्थो व्यवसीयताम् ।

दुःखी यदिति भवेदात्मा कस्साक्षी दुःखिनो भवेत् ।

दुःखिनः साक्षितायुक्ता साक्षिणो दुःखिता तथा ॥ ७६ ॥

पूर्वस्यैव व्याख्यानार्थमाह ।

नर्ते स्याद्विडिः क्त्वां दुःखी साक्षिता का विकारिणः ।

धीविडिः साक्षितां साक्ष्यतोऽहमविडिः ॥ ७७ ॥

अवं सर्वस्मिन् व्यभिचारिण्यात्मवस्त्वेवाव्यभिचारीत्यनुभवतो
व्यवस्थापनायाह ।

प्रमाणातन्निषेधस्या नोच्छित्तिर्भम संविदः ।

भक्तोऽन्यद्रूपमाभाति यत्तत्स्यात्क्षणाभङ्गि डि ॥ ७८ ॥

उत्पत्तिस्थितिभङ्गेषु कुम्भस्य विद्यतो यथा ।

नोत्पत्तिस्थितिनाशास्स्युर्बुद्धेरें ममापि य ॥ ७९ ॥

सुभङ्गुः ससम्भन्धानां य प्रत्यक्षत्वात्

श्रद्धामात्रग्राह्यमेतत् ।

सुभङ्गुः प्रादिसम्भन्धां यथा दण्डेन दण्डिनम् ।

राधको वीक्षते बुद्धिं साक्षी तद्दण्डसंघतः ॥ ८० ॥

अेतस्माच्च डेतोर्धियः परिणामित्वं युक्तम् ।

येनैवास्या भवेद्योगः सुभङ्गुः प्रादिसाधियः ।

तं विदन्ती तदैवान्यं वेत्ति नातो विकारिणी ॥ ८१ ॥

अस्याश्च क्षणाभङ्गरत्वे स्वयमेवात्मा साक्षी । न डि

कूटस्थावभोधमन्तरेण बुद्धेरैवाविर्भावतिरोभावादि-

सिद्धिरस्ति ।

परिणामिधियां वृत्तं नित्याहमदृगात्मना ।

षड्भावविडिः क्त्वां मेति व्यासं भेनाङ्गुरो यथा ॥ ८२ ॥

सत आत्मनश्चाविकारित्वे युक्तिः ।

स्मृतिस्वप्नप्रबोधेषु न कश्चित्प्रत्ययो धियः ।

दृशाव्याप्तोऽस्त्यतो नित्यमविकारी स्वयंदृशिः ॥ ८३ ॥

अवं तावत्पराभ्युपगतप्रक्रियाप्रस्थानेन

निरस्ताशेषविकारैकात्म्यं

प्रतिपादितमुपपत्तिभिः । अथाधुना श्रौतीं

प्रक्रियामवलम्ब्योच्यते ।

अस्तु वा परिणामोऽस्य दृशेः कूटस्थरूपतः ।

कल्पितोऽपि मृषैवासौ दण्डस्येवाप्यु वङ्गता ॥ ८४ ॥

षट्सु भावविकारेषु निषिद्धेश्वेवमात्मनि ।

दोषः कश्चिद्विडासक्तुं न शक्यस्तार्किकश्रमिः ॥ ८५ ॥

प्रकृतमेवोपादाय बुद्धेः परिणामित्वमात्मनश्च

कूटस्थत्वं युक्तिभिरुच्यते ।

प्रत्यर्थं तु विभिद्यन्ते बुद्ध्यो विषयोन्मुखाः ।

न भिदावगतेस्तद्गत्सर्वास्ताश्चिन्निभा यतः ॥ ८६ ॥

स्वसम्बद्धार्यं अवे ।

सावशेषपरिच्छेदिन्यत अवे न कृत्स्नवित् ।

नो येष्वपरिणामेद्बुद्धिः सर्वज्ञा स्वात्मवद्भवेत् ॥ ८७ ॥

अतोऽवगतेरेकत्वात् ।

यादालबुद्धेर्यदृष्टं तदेव ब्रह्मबुद्धिर्दृष्टं ।

अेकं तद्बुभयोर्ज्योतिर्भास्यभेदादनेकवत् ॥ ८८ ॥

कस्मात् ।

अवस्थादेशकालादिभेदो नास्त्यनयोर्यतः ।

तस्माज्जगद्धियां वृत्तं ज्योतिरेकं सदेक्षते ॥ ८९ ॥

सर्वदेहेष्वात्मैकत्वे प्रतिबुद्धपरमार्थतत्त्वस्था-

प्यप्रतिबुद्धदेहसम्बद्धादशेषदुःखसम्बन्धे इति येत्तत्र ।

बोधोपात्त्रागपि दुःखित्वं नान्यदेहोत्थमस्ति नः ।

बोधोपादूर्ध्वं कुतस्तत्स्थाधत्र स्वगतमध्यसत् ॥ ९० ॥

न येयं स्वमनीषिकेति ग्राह्यम् । कुतः ।

श्रुत्यवष्टम्भात् ।

शब्दाद्याकारनिर्भासा लानोपादानधर्मिणी ।

भास्येत्याह श्रुतिर्दृष्टिशाम्नोऽपरिणामिनः ॥ ९१ ॥

का त्वसौ श्रुतिः ।

दृष्टेर्द्रष्टारमात्मानं न पश्येर्दृश्यमानया ।

विज्ञातात्तरमरे केन विजानीयाद्धियां पतिम् ॥ ९२ ॥

यस्मात्सर्वप्रमाणोपपन्नोऽयमर्थस्तस्मादतोऽन्यथावादिनो

जात्यन्धा एवानुकम्पनीया एत्याह ।

तदेतदद्वयं ब्रह्म निर्विकारं कुबुद्धिभिः ।
 जात्यन्धगजदृष्टयेव कोटिशः परिकल्पते ॥ ८३ ॥
 प्रमाणोपपन्नस्यार्थस्यासम्भावनात्तदनुकम्पनीयत्वसिद्धिः ।
 तदेतदाह ।
 यद्यद्विशेषां दृष्टं नात्मनस्तदनन्वयात् ।
 अस्य कुम्भादिवत्तस्मादात्मा स्यान्निर्येशेषाः ॥ ८४ ॥
 अतश्चात्मनो भेदासंस्पर्शो भेदस्य मिथ्यास्वाभाव्यादत
 आह ।
 अवगत्यात्मनो यस्मादागमापाधि कुम्भवत् ।
 साङ्कारमिदं विश्वं तस्मात्तत्स्यात्कथादिवत् ॥ ८५ ॥
 सर्वस्यैवानुमानव्यापारस्य क्लमियदेव यद्विवेकग्रहणम् ।
 तदुच्यते ।
 बुद्धेरनात्मधर्मत्वमनुमानात्प्रसिद्ध्यति ।
 आत्मनोऽप्यद्वितीयत्वमात्मत्वादेव सिद्ध्यति ॥ ८६ ॥
 यथाप्ययं ग्रीतृग्रहणग्राह्यगृहीतितत्कृत्वात्मक
 आब्रह्मस्तम्भपर्यन्तः संसारोऽन्वयव्यतिरेकाभ्यामनात्मतया
 निर्माव्यवहपविद्भः । तथापि तु नैवासौ स्वतस्सिद्धात्म-
 व्यतिरिक्तानात्मप्रकृतिपदार्थव्यपाश्रयः सांप्र्यानामिव ।
 किं तर्हि ।
 स्वतस्सिद्धानुदितानस्तमितकुटस्थात्मप्रज्ञानमात्र-
 शरीरप्रतिबिम्बिताविचारितसिद्धात्मानवबोधाश्रय एव
 तदुपादानत्वात्तस्येतीममर्थं निर्वक्तुङ्काम आह ।
 ऋते ज्ञानं न सन्त्यर्था अस्ति ज्ञानमृतेऽपि तान् ।
 एवं धियो हिरुग्जयोतिर्विविध्यादनुमानतः ॥ ८७ ॥
 यस्मात्प्रमाणाप्रमेयव्यवहार आत्मानवबोधाश्रय
 एव तस्मात्सिद्धमात्मनोऽप्रमेयत्वम् । नैव हि कार्यं
 स्वकारणमतिलङ्घ्यान्यत्राकारक आस्पदमुपनिबध्नाति ।
 अत आह ।
 व्यवधीयन्त एवामी बुद्धिदेहघटादयः ।
 आत्मत्वादात्मनः केन व्यवधानं मनागपि ॥ ८८ ॥

स्वयमनवगमात्मकत्वादनवगमात्कृतं य

मोडमात्रोपादानत्वात् ।

प्रमाणमन्तरेणैषां बुद्ध्यादीनामसिद्धता ।

अनुभूतिकृत्वार्थित्वादात्मा ज्ञः किमपेक्षते ॥ ८८ ॥

वक्ष्यमाणेतरेतराध्याससिद्ध्यर्थमुक्तव्यतिरेकानुवादः ।

घटबुद्धेर्घटाव्यर्थाद्द्रष्टुर्यद्भ्रिमित्रता ।

अलम्बुद्धेरलङ्गगम्याद्गुःपिनश्च तथा दृशेः ॥ १०० ॥

अेवमेतयोरात्मानात्मनोः स्वतः परतः सिद्धयोर्लौकिकरज्जु-

सर्पाध्यारोपवदविधोपाश्रय अेवेतरेतराध्यारोपे षत्येतदाड ।

अभ्रयानं यथा मोडाच्छशभृत्यध्यवस्यति ।

सुमित्वादीन्धियो धर्मास्तद्गदात्मनि मन्यते ॥ १०१ ॥

दृग्भृत्वं य यथा वहेरयसो मन्यते कुधीः ।

यैतन्धं तद्गदात्मीयं मोडात्कर्तरि मन्यते ॥ १०२ ॥

सर्वं अेवायमात्मानात्मविभागः प्रत्यक्षादिप्रमाणवर्त्म-

न्युनपतितोऽविधोत्सङ्गवर्त्येव न परमात्मव्युपाश्रयः ।

अस्याश्चाविद्यायाः सर्वानर्थहेतोः कुतो निवृत्तिरिति

येत्तदाड ।

दुःखराशेर्विचित्रस्य सेयं भ्रान्तिश्चिरन्तनी ।

मूलं संसारवृक्षस्य तद्बाधस्तत्त्वदर्शनात् ॥ १०३ ॥

तद्बाधस्तत्त्वदर्शनादिति कुतः सम्भाव्यत षति येदत

आडागोपालाविपालपाण्डितमियमेव प्रसिद्धिः ।

अप्रमोत्थं प्रमोत्थेन ज्ञानं ज्ञानेन बाध्यते ।

अडिरज्जवादिवद्बाधो देडाधात्ममतेस्तथा ॥ १०४ ॥

लौकिकप्रमेयवैलक्षण्यादात्मानो नेडानधिगताधिगमः

प्रमाणकुलम् ।

अविद्यानाशमात्रं तु कुलमित्युपचर्यते ।

नाज्ञातज्ञापनं न्याय्यमवगत्येकत्रुपतः ॥ १०५ ॥

यस्मादात्मानवबोधमात्रोपादानाः प्रमात्रादयस्तस्मात् ।

न विदन्त्यात्मनः सत्तां द्रष्टृदर्शनगोचराः ।

न यान्योन्यमतोऽमीषां ज्ञेयत्वं भिन्नसाधनम् ॥ १०६ ॥

द्रष्टृद्वैतसाधारणरूपज्ञापनायाः ।
 बाह्य आकारवान् ग्राह्यो ग्राह्यं निश्चयादिमत् ।
 अन्वय्युलमिति ज्ञेयः साक्षी त्वात्मा ध्रुवः सदा ॥ १०७ ॥
 सर्वकारकक्रियाङ्गलविभागान्मकसंसारशून्य आत्मेति
 कारकक्रियाङ्गलविभागसाक्षित्वादात्मनस्तदाः ।
 ग्राहकग्राह्यग्राह्यविभागे योऽविभागवान् ।
 लानोपादानयोस्साक्षी लानोपादानवर्जितः ॥ १०८ ॥
 ग्राहकादिनिष्ठैव ग्राहकादिभावाभावविभागसिद्धिः
 कस्मान्नेति येतदाः ।
 स्वसाधन स्वयं नष्टो न नाशं वेत्यभावात्तः ।
 अत एव न यान्येषामतोऽसौ भिन्नसाक्षिकः ॥ १०९ ॥
 ग्राहकाद्वैतसाक्षिपूर्वकत्वसिद्धेः
 स्वसाक्षिणोऽप्यन्यसाक्षिपूर्वकत्वा-
 दनवस्थेति येतन्न साक्षिणो व्यतिरिक्ततेत्वनपेक्षत्वादेत
 आः ।
 धीवन्नापेक्षते सिद्धिमात्मान्यस्माद्विडियः ।
 निरपेक्षमपेक्षयैव सिद्धन्त्यन्ये न तु स्वयम् ॥ ११० ॥
 यतो ग्राहकादिष्वात्मभावोऽविद्यानिबन्धन एव
 तस्मादन्वयव्यतिरेकाभ्यां विभज्यानात्मनः स्वयम् ।
 उत्पत्तिस्थितिनाशेषु योऽवगत्यैव वर्तते ।
 जगतोऽविकारयावेडि तमस्मीति न नश्वरम् ॥ १११ ॥
 स्वतस्सिद्धात्मयैतन्प्रतिबिम्बिताविचारितसिद्धिकात्मानव-
 बोधोत्थेतरैतस्वभावापेक्षसिद्धत्वात्स्वतश्चासिद्धे-
 रनात्मनो द्वैतेन्द्रजालस्य ।
 न स्वयं स्वस्य नानात्वं नावगत्यात्मना यतः ।
 नोभाभ्यामप्यतस्सिद्धमद्वैतं द्वैतभाधया ॥ ११२ ॥
 यथोक्तार्थप्रतिपत्तिद्रष्टिभ्ये श्रुत्युदाहरणोपन्यासः ।
 नित्यावगतिरूपत्वात्कारकादिर्न यात्मनः ।
 अस्थूलं नेतिनेतीति न जायत षति श्रुतिः ॥ ११३ ॥

सर्वस्यास्य ग्राहकाद्देहैतप्रपञ्चस्यात्मानवबोध-
मात्रोपादानस्य स्वयं सेद्धुमशक्यत्वादात्मसिद्धेश्चा-
नुपादेयत्वात् ।

आत्मनश्चेन्निवार्यन्ते बुद्धिदेहघटादयः ।
षष्ठगोचरकल्पास्ते विज्ञेयाः परमार्थतः ॥ ११४ ॥

कुतो न्यायबलादेवं निश्चितं प्रतीयते । यस्मात् ।
नित्यां संविदमाश्रित्य स्वतस्सिद्धामविडिंयाम् ।
सिद्धायन्ते धियो बोधास्तांश्चाश्रित्य घटादयः ॥ ११५ ॥

यस्मान्न कयाचिदपि युक्त्यात्मनः कारकत्वं क्रियात्वं
कृतत्वं योपपद्यते तस्मादात्मवस्तुयाथात्म्यानवबोध-
मात्रोपादानत्वान्नभसीव रजोधूमतुषार नीलास्नील-
त्वाद्यध्यासो यथोक्तात्मनि सर्वोऽयं क्रियाकारककृलात्मक-
संसारोऽहंमत्त्वयत्नेच्छादिमिथ्याध्यास एवेति
सिद्धमिममर्थमाह ।

अहंमिथ्याभिशापेन दुःख्यात्मा तद्बुत्सया ।
एतः श्रुतिं तथा नेतीत्युक्तः कैवल्यमास्थितः ॥ ११६ ॥

तस्यास्य भुमुक्षोः श्रौताद्भयसः
स्वप्ननिमित्तोत्सारितनिद्रस्येवेयं
निश्चितार्था प्रमा जायते ।

नाहं न य ममात्मत्वात्सर्वदानात्मवर्जितः ।
भानाविव तमोध्यासोऽपह्वश्च तथा मयि ॥ ११७ ॥

सोऽयमेवमप्रतिपात्रस्वभावमात्मानं प्रतिपन्नोऽनुकोशति ।
यत्र त्वस्येति साटोपं कृत्स्नद्वैतनिषेधिनीम् ।
प्रोत्सारयन्तीं संसारमप्यश्रौषं न किं श्रुतिम् ॥ ११८ ॥

एतयोमित्यवबुद्धात्मा निष्कलोऽकारकोऽक्रियः ।
विरक्त एव बुद्ध्यहरेकाकित्वमुपेयिवान् ॥ ११९ ॥
एति द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः ।
सर्वोऽयं प्रमितिप्रमाणाप्रमेयप्रमातृलक्षण
आब्रह्मस्तम्भपर्यन्तो मिथ्याध्यास एवेति अबुश

ज्ञानप्रकृतित्वादिभ्यश्च डेतुभ्यो नैवाज्ञानं घटते ।
 घटत एव । कथम् ।
 अज्ञानमात्रनिमित्तत्वात्तद्विभागस्य सर्पात्मतेव रज्ज्वाः ।
 तस्मात्तदपनुत्तौ द्वैतानर्थाभावः । तदपनोदश्च
 वाक्यादेव तत्पदपदार्थाभिज्ञस्य ।
 अतो वाक्यव्याख्यानायाध्याय आरभ्यते । तत्र यथोक्तेन
 प्रकाशेण तत्त्वमस्यादिव्याक्योपनिविष्टपदपदार्थयोः
 कृतान्वयव्यतिरेकः ।
 यदा ना तत्त्वमस्यादेर्ब्रह्मास्मीत्यवगच्छति ।
 प्रध्वस्ताडंममो नैति तदा गीर्भनसोः सृतिम् ॥ १ ॥
 यदैव तदर्थं त्वमर्थेऽवैति तदैवावाक्यार्थतां
 प्रतिपद्यते गीर्भनसोः सृतिं न प्रतिपद्यत इति । कुत
 अेतद्ध्यवसीयते । यस्मात् ।
 तत्पदं प्रकृतार्थं स्यात्त्वम्पदं प्रत्यगात्मनि ।
 नीलोत्पलवटेताभ्यां दुःभ्यनात्मत्ववारणे ॥ २ ॥
 अेवं कृतान्वयव्यतिरेको वाक्यादेवावाक्यार्थं प्रतिपद्यत
 इत्युक्तमतस्तद्व्याख्यानाय सूत्रोपन्यासः ।
 सामानाधिकरण्यं य विशेषणविशेष्यता ।
 लक्ष्यलक्षणसम्बन्धः पदार्थप्रत्यगात्मनाम् ॥ ३ ॥
 अस्मिन् सूत्रे उपन्यस्ते कश्चिद्योदयति योऽयं
 वाक्यार्थप्रतिपत्तौ पूर्वाध्यायेनान्वयव्यतिरेकलक्षणो
 न्यायः सर्वकर्मसंन्यासपूर्वकोऽभिहितः किमयं
 विधिपरिप्रापितः किं वा स्वरसत एवात्र
 पुमान्प्रवर्तत इति । किंयातः । शृणु ।
 यथात्मवस्तुसाक्षात्करणाय विधिपरिप्रापितोऽयं
 न्यायस्तदावश्यमात्मवस्तुसाक्षात्करणाय
 व्यावृत्तशुभाशुभकर्मराशिरैकाग्रमना
 अन्वयव्यतिरेकाभ्यां यथोक्ताभ्यामात्मदर्शनं करोति ।
 अपरिसमाप्त्यात्मदर्शनं ततः प्रथ्यवमान आरुढपतितो
 भवति । यदि पुनर्यदृच्छातः प्रवर्तते तदा न
 कश्चिदोष इति । विधिपरिप्रापित इति ब्रूमो यत आह ।

शमादिसाधनः पश्येदात्मन्यात्मानमञ्जसा ।
 अन्वयव्यतिरेकाभ्यां त्यक्त्वा युष्मदशेषतः ॥ ४ ॥
 युष्मदर्थे परित्यक्ते पूर्वोक्तैर्लुप्तुभिः श्रुतिः ।
 वीक्षापन्नस्य कोऽस्मीति तत्त्वमित्याह सौर्धृदात् ॥ ५ ॥
 अत्रापि योदयन्ति सांख्याः । शरीरेन्द्रियमनोबुद्धि-
 ध्वनात्मस्वात्मेति निरसन्धिबन्धनं मिथ्याज्ञानमज्ञानं
 तन्निबन्धनो ज्ञात्मनोऽनेकानर्थसम्बन्धस्तस्य
 यान्वयव्यतिरेकाभ्यामेव निरस्तत्त्वान्निर्विषयं
 तत्त्वमस्यादिविवाह्यं प्राप्तम् । तस्माद्वाक्यस्य यैष
 मलिमा योऽयमात्मानात्मनोर्विभाग इति ।
 तन्निराकरणयेदमुच्यते ।
 भेदसंविद्विदं ज्ञानं भेदाभावाच्च साक्षिणि ।
 कार्यमेतदविद्याया ज्ञात्मना त्याजयेद्द्रव्यः ॥ ६ ॥
 ज्ञात्मना त्याजयेद्द्रव्यं इत्युपश्रुत्याह कश्चित् ।
 मिथ्याज्ञानव्यतिरेकेणात्मानवबोधस्याभावात्किं
 वाक्येन निवर्तते । अज्ञानं हि नाम ज्ञानाभावास्तस्य
 यावस्तुस्वाभाव्याल्लुप्तः संसारकारणत्वं न ह्यसतः
 सज्जन्मेष्यते कुतस्तु फलु सोम्यैवं स्यात् इति
 कथमसतः सज्जयेत इति श्रुतेरिति । अत्रोच्यते ।
 अज्ञात एव सर्वोऽर्थः प्राग्यतो बुद्धिजन्मनः ।
 अेकेनैव सता संश्च सन्नज्ञातो भवेत्ततः ॥ ७ ॥
 सन्नज्ञातो भवेत्तत इत्युक्तमधस्ततेन श्लोकेन ।
 कोऽसौ सन्नज्ञात इत्यपेक्षायां तत्स्वरूपप्रतिपादनायाह ।
 प्रमित्सायां य आभाति स्वयं मातृप्रमाणयोः ।
 स्वमलिम्ना य यस्सिद्धः सोऽज्ञातार्थोऽवसीयताम् ॥ ८ ॥
 अत्र केचिदाहुः । यत्किञ्चिद्विदं वाक्यं लौकिकं वैदिकं वा
 तत्सर्वं संसर्गात्मकमेव वाक्यार्थं गमयति ।
 अतस्तत्त्वमस्यादिविवाह्येभ्यः संसर्गात्मकमं ब्रह्मेति
 विज्ञाय तावन्निद्विध्यासीत् यावदवाक्यार्थात्मकः
 प्रत्यगात्मविषयोऽवबोधोऽहं ब्रह्मेति समभिजायते ।

तस्मादेव विज्ञानात्सैवत्यमाप्नोतीति
तन्निराकरणायेदमुच्यते ।
सामानाधिकरण्यादेर्घटेतरणयोरिव ।
व्यावृत्तेः स्यादवाक्यार्थः साक्षान्नस्तत्त्वमर्थयोः ॥ ९ ॥

कुतोऽवाक्यार्थोऽवसीयत इति येत्तत्प्रतिपत्त्यर्थं
विशेषणविशेष्ययोः सामर्थ्योक्तिः ।
निर्दुःभित्वं त्वमर्थस्य तदर्थेन विशेषणात् ।
प्रत्यक्ता य तदर्थस्य त्वम्पदेनास्य संनिधेः ॥ १० ॥

उक्तं सामानाधिकरण्यं विशेषणविशेष्यभावश्च
संक्षेपतोऽथ लक्ष्यलक्षणव्याख्यानायाऽ ।
कूटस्थबोधप्रत्यक्त्वमनिमित्तं सदात्मनः ।
बोद्धृताऽन्तयोर्लुप्ताभ्यां तेनोपलक्ष्यते ॥ ११ ॥

बुद्धेः कूटस्थबोधप्रत्यक्त्वनिमित्ते बोद्धृताप्रत्यक्त्वे
ये त्वसाधारणे तयोर्विशेषयनम् ।
बोद्धृता कर्तृता बुद्धेः कर्मता स्यादऽन्तथा ।
तयोरैक्यं यथा बुद्धौ पूर्वयोरेवमात्मनि ॥ १२ ॥

यथा बुद्धौ पूर्वयोरेवमात्मनीत्यतिदेशेन बुद्धिसाधर्म्य-
विधानान्नानात्वप्रसक्तौ तदपवादार्थमाऽ ।
धर्मधर्मित्वभेदोऽस्याः सोऽपि नैवात्मनो यतः ।
प्रत्यग्ज्योतिरतोऽभिन्नं भेदहेतोःसम्भवात् ॥ १३ ॥

भेदहेतुसम्भवं दर्शयन्नाऽ ।
न कस्यांश्चिदवस्थायां बोधप्रत्यक्त्वयोर्भिदा ।
व्यभियारोऽथवा दृष्टो यथाऽन्तद्विदोःसदा ॥ १४ ॥

यस्मादज्ञानोपादानाया एव बुद्धेर्भेदो
नात्मनस्तस्मादेतत्सिद्धम् ।
कूटस्थबोधतोऽद्वैतं साक्षात्त्वं प्रत्यगात्मनः ।
कूटस्थबोधाद्बोद्धृती धीः स्वतोऽपि विनश्चरी ॥ १५ ॥

अथाधुना प्रकृतस्यैव परिणामिनः कूटस्थस्य य
लक्षणमुच्यते ।
विशेषं क्विदाश्रित्य यत्स्वरूपं प्रतीयते ।

प्रत्यभिज्ञाप्रमाणेन परिणामी स देववत् ॥ १६ ॥

सामान्याख्य विशेषाख्य स्वमङ्गिभैव यो भवेत् ।

व्युध्यायाप्यविकारी स्याद्बुद्धिमाकाशादिवत्तु सः ॥ १७ ॥

आत्मनो बुद्धेश्च बोधप्रत्यगात्मत्वमभिहितं

तयोरसाधारणलक्षणमिधानार्थमाह ।

बुद्धेर्यत्प्रत्यगात्मत्वं तत्स्याद्देहाद्युपाश्रयात् ।

आत्मनस्तु स्वरूपं तन्नभसः सुषिता यथा ॥ १८ ॥

बोद्धृत्वं तद्भवेवास्याः प्रत्ययोत्पत्तिहेतुतः ।

आत्मनस्तु स्वरूपं तत्तिष्ठन्तीव महीभृतः ॥ १९ ॥

तयोः कूटस्थापरिणामिनोरात्मानवबोध एव सम्बन्धहेतुर्न

पुनर्वास्तवः कश्चिदपि सम्बन्ध उपपद्यत इत्याह ।

सम्यक्संशयमिथ्यात्वैर्धीरिवेयं विभज्यते ।

छानोपादानतामीषां मोहादध्यस्यते दृशौ ॥ २० ॥

कुतः कूटस्थात्मसिद्धिरिति चेद्यतः ।

न छानं छानमात्रेण नोद्योऽपीयता यतः ।

तत्सिद्धिः स्यात्तु तद्धीने छानादानविधमके ॥ २१ ॥

अेवम् ।

आगमापायिहेतुभ्यां धूत्वा सर्वाननात्मनः ।

ततस्तत्त्वमसीत्येतद्धन्त्यस्मदि निजं तमः ॥ २२ ॥

इत्यादि पुनःपुनरुच्यते ग्रन्थलाघवाद्बुद्धिलाघवं

प्रयोजकमिति । तत्र यद्यपि तत्त्वमस्यादिवक्त्र्यादुपादि-

त्सिताद्वितीयात्मार्यवत्पारोक्ष्यसद्वितीयार्थः प्रतीयते ।

तथापि तु नैवासावर्थः श्रुत्या तात्पर्येण

प्रतिपिपादयिषितः प्रागपेतस्य प्रतीतत्वादितीममर्थमाह ।

तदित्येतत्पदं लोके बह्वर्थप्रतिपादकम् ।

अपरित्यज्य पारोक्ष्यमभिधानोत्थमेव तत् ॥ २३ ॥

त्वमित्यपि पदं तद्भ्रत्साक्षान्मात्रार्थवायि तु ।

संसारितामसंत्यज्य सापि स्यादभिधानजा ॥ २४ ॥

विरुद्धोद्देशनत्वाख्य

पारोक्ष्यदुःखित्वयोरविवक्षितत्वमित्याह ।
 उद्दिश्यमानं वाक्यस्थं नोद्देशनगुणात्त्वितम् ।
 आकाङ्क्षितपदार्थेन संसर्गं प्रतिपद्यते ॥ २५ ॥

यत अेतदेवमतोऽनुपादित्सितयोरपि
 तत्त्वमर्थयोर्विशेषणविशेष्यभावो
 भेदसंसर्गरहितवाक्यार्थलक्षणायैवेत्युपसंसारः ।
 तदो विशेषणार्थत्वं विशेष्यत्वं त्वमस्तथा ।
 लक्ष्यलक्षणसम्बन्धस्तयोः स्यात्प्रत्यगात्मना ॥ २६ ॥

कथं पुनरविवक्षितविरुद्धनिरस्यमानस्य लक्षणार्थत्वम् ।
 लक्षां सर्पवद्रज्जवाः प्रतीयः स्यादहं तथा ।
 तद्भाषेनैव वाक्यार्थं वेत्ति सोऽपि तदाश्रयात् ॥ २७ ॥

एयं यावाक्यार्थप्रतिपत्तिरवयव्यतिरेकाभिज्ञास्यैव ।
 यस्मात् ।

यावधावन्निरस्यायं देहादीन्प्रत्यगञ्चति ।
 तावत्तावत्तदर्थोऽपि त्वमर्थं प्रविविक्षति ॥ २८ ॥

कस्मात्पुनः कारणाद्देहाद्यनात्मत्वप्रतिपत्तावेवात्मा
 तदर्थमात्मत्वेनाभिलिङ्गते न विपर्यय एति । उच्यते ।
 प्रत्यगात्मानवबोधस्यनात्मस्वाभाव्यात्तदभिनिवृत्तश्चायं
 बुद्ध्यादिदेहान्तस्तस्मिन्नात्मत्वमविधाकृतमेवात्मत्वमिवाना-
 त्मत्वमपि साविद्यस्यैव । यतो निरविद्यो विद्वानवाक्यार्थरूप
 अेव डेवलोऽवशिष्यते तस्माद्बुध्यते ।

देहादिव्यवधानत्वात्तदर्थं स्वयमप्यतः ।
 पारोक्ष्येणैव ज्ञानाति साक्षात्त्वं तदनात्मनः ॥ २९ ॥

यथोक्तार्थप्रतिपत्तिसौकर्याय दृष्टान्तोपादानाम् ।
 प्रत्यगुद्भुतपित्तस्य यथा बाह्यार्थपीतता ।
 यैतन्म्यं प्रत्यगात्मीयं अडिर्वद्दृश्यते तथा ॥ ३० ॥

यस्मादेवमतो विशुद्धमवसीयताम् ।
 पदान्युद्भृत्य वाक्येभ्यो ऽयवयव्यतिरेकतः ।
 पदार्थात्त्वोक्तो बुद्ध्या वेत्ति वाक्यार्थमञ्जसा ॥ ३१ ॥

कुतः पुनः सामान्यमात्रवृत्तेः पदस्य

वाङ्कार्यप्रतिपत्तिहेतुत्वमिति । आढम् ।
 सामान्यं हि पदं भ्रूते विशेषो वाङ्मयकर्तृकः ।
 श्रुत्यादिप्रतिबद्धं सद्भिर्शेषार्थं भवेत्पदम् ॥ ३२ ॥
 अन्वयव्यतिरेकपुरस्सरं वाङ्मयमेव
 सामानाधिकरण्यादिनाविधा-
 पटलप्रध्वंसद्वारेण मुमुक्षुं स्वाराज्येऽभिषेययति न
 त्वन्वयव्यतिरेकमात्रसाध्योऽयमर्थं ठत्याह ।
 बुद्ध्यादीनामनात्मत्वं लिङ्गादपि च सिध्यति ।
 निवृत्तिस्तावता नेतीत्यतो वाङ्मयं समाश्रयेत् ॥ ३३ ॥
 न केवलमनुमानमात्रशरणाऽभिलषितमर्थं न
 प्राप्नोतीत्यनर्थं याप्नोतीत्याह ।
 अनादृत्य श्रुतिं मोडादतो भौद्धास्तमस्विनः ।
 आपेदिरे निरात्मत्वमनुमानैक्यक्षुषः ॥ ३४ ॥
 न यानादरे कारणमस्ति । यस्मात्सर्वत्रैवानादरनिमित्तं
 प्रमाणस्य प्रमाणान्तरप्रतिपन्नप्रतिपादनं वा
 विपरीतप्रतिपादनं वा संशयितप्रतिपादनं वा न वा
 प्रतिपादनमिति- न यैतेषामन्यतमदपि कारणमस्ति ।
 यत आह ।
 मानान्तरानवष्टब्धं निर्दुःष्यात्मानमञ्जसा ।
 बोधयन्ती श्रुतिः केन न प्रमाणमितीर्यते ॥ ३५ ॥
 न च संशयितव्यमवगमयति । यतः ।
 सर्वसंशयहेतौ हि निरस्ते कथमात्मनि ।
 जायेत संशयो वाङ्मयादनुमानेन युष्मदि ॥ ३६ ॥
 अपि च ।
 यत्र स्यात्संशयो नासौ ज्ञेय आत्मेति पण्डितैः ।
 न यतः संशयप्रामिरात्मनोऽवगतित्वतः ॥ ३७ ॥
 अनवबोधकत्वं तु दूरोत्सारितमेव । यत आह ।
 बोधेऽप्यनुभवो यस्य न कथंश्चन जायते ।
 तं कथं बोधयेच्छास्त्रं लोष्टं नरसमाकृतिम् ॥ ३८ ॥
 अन्वयव्यतिरेकपुरस्सरं वाङ्मयमेवावाङ्कार्यरूपमात्मानं

प्रतीत्येव प्रवृत्तं तत्सदसीति वयोऽञ्जसा ॥ ४५ ॥

तस्मात्प्रमातृप्रमाणाप्रमेयेभ्यो

डीयमानोपादीयमानेभ्योऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां

मुञ्जेषीकावदशेषबुद्धिविडियासाक्षितयात्मानं

निष्कृष्य तत्त्वमस्यादिव्याक्येभ्योऽपूर्वादिलक्षाणामात्मानं

विजानीयात् । तदेतदाह ।

अहं दृग्भी सुग्भी येति येनायं प्रत्ययोऽध्रुवः ।

अवगत्यन्त आभाति स म आत्मेति वाक्यधीः ॥ ४६ ॥

प्रमाणान्तरानवष्टब्धं निरस्ताशेषकार्य-

कारणात्मकद्वैतप्रपञ्चं सत्यज्ञानानन्द-

लक्षाणामात्मानं तत्त्वमस्यलभ्रलमास्मीत्यादिव्याक्यं

संशयितमिथ्याज्ञानाज्ञानप्रध्वंसमुभेन

साक्षादपरोक्षात्करतलन्यस्तामलकवत्प्रतिपादयत्येवे-

त्यसङ्गदभिहितम् । तत्र केचिदाहुः-तत्त्वमस्यादिव्याक्यै-

र्यथावस्थितवस्तुयाथात्म्यान्वाभ्याननिष्ठैर्न

यथोक्तोऽर्थः प्रतिपत्तुं शक्यतेऽभिधाश्रुतित्वात्तेषाम् ।

न हि लोकेऽभिधाश्रुतेः प्रमाणान्तरनिरपेक्षायाम्

नद्यास्तीरे इलानि सन्तीत्यादिकायाः प्रामाण्यमभ्युपगतम् ।

अतो नियोगमुभेनैवाभिधाश्रुतेः प्रामाण्यं युक्तं

प्रमाणान्तरनिरपेक्षत्वान्नियोगस्य । अस्य परिडारार्थ-

मशेषप्रत्यक्षाद्विप्रमेयत्वनिराकराद्दारेणातीन्द्रियार्थ-

विषयत्वादभिधाश्रुतेः प्रामाण्यं सुमपुरुषप्रबोधक-

वाक्यस्येव वक्तव्यमित्ययमारम्भः ।

नित्यावगतिरूपत्वादन्यमानानपेक्षाणात् ।

शब्दादिगुणानीनत्वात्संशयानवतारतः ॥ ४७ ॥

तृषणानिष्ठीवनैर्नात्मा प्रत्यक्षाधः प्रमीयते ।

प्रत्यगात्मत्वहेतोश्च स्वार्थत्वादप्रमेयतः ॥ ४८ ॥

श्रुतिरपीममर्थं निर्वदति ।

द्विदक्षितपरिच्छिन्नपरागूपादिसंश्रयात् ।

विपरीतमतो दृष्ट्या स्वतोबुद्धं न पश्यति ॥ ४९ ॥

न्यायसिद्धमतो वक्ति दृष्टेर्द्रष्टारमात्मनः ।

न पश्येत्प्रत्यगात्मानं प्रमाणां श्रुतिरादरात् ॥ ५० ॥

अनुमानाविषयत्वेऽन्यदपि कारणाभ्युच्यते ।

प्रत्यक्षस्य पराङ्गवान्न सम्बन्धग्रहणं यतः ।

आत्मनोऽतोऽनुमित्यास्यानुभवो न कथंचन ॥ ५१ ॥

अेवमयं प्रमातृप्रमाणाप्रमेयव्यवहारः सर्व अेव

पराधीनविषय अेव न प्रतीयिनमात्मानमवगाडयितुमलम् ।

अेवं य सत्यनेनैव यथोक्तोऽर्थोऽवसातुं शक्यत ष्ट्याड ।

प्रमाणाव्यवहारोऽयं सर्व अेव परागततः ।

सुविचार्याध्यतोऽनेन युष्मद्येव द्दित्क्षते ॥ ५२ ॥

यस्मात्त्वौकिडप्रत्यक्षादिप्रमाणानधिगम्योऽडम्भ्रलमास्मीति

वाङ्कार्यस्तस्मात् ।

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां निरस्याप्राणतो यतेः ।

वीक्षापन्नस्य डोऽस्मीति तदसीति श्रुतिर्जगौ ॥ ५३ ॥

सोऽयमन्वयव्यतिरेकन्याय अेतावानेव यदवसानो वाङ्कार्यस्त-

दभिज्ञास्याडम्भ्रलमास्मीत्याविर्भवति ।

द्रष्टृदृश्यविभागेनागमापाधि-

साक्षिविभागेन य श्रुत्यभ्युपगमतः संक्षिप्योच्यते ।

दृश्यत्वाद्धटवद्देहो देडवअेन्द्रियाण्यपि ।

मनश्चेन्द्रियवज्ज्ञेयं मनोवन्निश्चयादिमत् ॥ ५४ ॥

तथा सकलकार्यकारणागमापाधि विभागासाक्षित्वेनापि ।

प्रागसद्याति पश्चात्सत्सख्य यायादसत्तथा ।

अनात्माभिजनं तत्स्याद्धिपरीतः स्वयं दृशिः ॥ ५५ ॥

तत्र घटादीनां दृश्यानामनात्मत्वं द्रष्टात्मपूर्वकं

प्रत्यक्षेणैव प्रमाणेनोपलभ्यानात्मनश्चासाधारणान्-

धर्मानवधार्य तैर्दृश्यत्वागमापायादिभिर्धर्मैः

शरीरेन्द्रियमनोनिश्चयादिवृत्तीरनात्मतया

व्युदस्याडवृत्तिमतोऽपि दृश्यत्वाविशेषाद्द्रष्टृ-

पूर्वकत्वमवसीयते । तदेतदाल ।

घटादयो यथा लिङ्गं स्युः परम्परयाडमः ।

दृश्यत्वाद्दृश्येव लिङ्गं स्याद्द्रष्टृत्वात्मनः ॥ ५६ ॥

ननु द्रष्टृदर्शनदृश्यानां जाग्रत्स्वप्नसुषुप्ते-
 ष्वागमापायदर्शनाद्येसाक्षिकौ तेषामागमापायौ स
 आगमापायविभागरहित आत्मा यथा यन्निबन्धनौ जागतः
 प्रकाशाप्रकाशौ स प्रकाशाप्रकाशविभागरहितः सूर्य
 इति ।

यदा यैवं तदा वाक्यावगम्यस्यार्थस्यानुदितानस्तमित-
 विज्ञानमात्रस्वभावस्यानुमानेनैव प्रतिपन्नत्वात्पुनरपि
 वाक्यस्य निर्विषयत्वप्रसङ्गः । नैष दोषः ।

लिङ्गव्यवधानेन तत्प्रतिपत्तेः । ननु साक्षादपरोक्षा-
 दात्मस्वभावेनानात्मनो हानोपादानयोः

सम्बन्धग्रहणार्थमतिशयं

वाक्यं कुर्यात् । मैवं वोचः ।

लिङ्गाधीनत्वात्तत्प्रतिपत्तेः ।

न हि लिङ्गव्यवधानेनात्मप्रतिपत्तिः साक्षात्प्रतिपत्तिर्भवति
 ॥ यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः ॥ इति श्रुतेः । अत आह ।
 लिङ्गमस्तित्वनिष्ठत्वात् स्याद्वाक्यार्थबोधकम् ।
 सदसद्व्युत्थितात्माऽयमतो वाक्यात्प्रतीयते ॥ ५७ ॥

ननु यदि व्यावृत्तसदसद्विकल्पजालं वस्त्वमीष्टं
 वाक्याद्भवतस्तथापि तूत्सार्थते वाक्यविषया
 तृषणा-यस्मादन्तरेणापि वाक्यश्रवणं
 निरस्ताशेषविकल्पमागोपालाविपालपण्डितं सुषुप्ते
 वस्तु सिद्धमतो नार्थो वाक्यश्रवणेन । नैतदेवम् ।
 किं कारणम् । सर्वानर्थबीजस्यात्मानवबोधस्य
 सुषुप्ते सम्भवात् । यदि हि सुषुप्तेऽज्ञानं
 नाभविष्यदन्तरेणापि वेदान्तवाक्यश्रवणमनन-
 निदिध्यासनान्यहं ब्रह्मास्मीत्यध्यवसायात्सर्वप्राण-
 भूतामपि स्वरसत एव सुषुप्तप्रतिपत्तेः सकलसंसारो-
 स्थित्तिप्रसङ्गः । न च डैवत्यात्पुनरुत्थानं न्याय्य-
 मनिर्मोक्षप्रसङ्गात् । न यान्य एव सुषुप्तोऽन्य
 एवोत्थित इति शक्यं वक्तुं नाद्राक्षमहं सुषुप्तेऽन्यत्-

किञ्चिदपीत्युत्तितस्य प्रत्यभिज्ञादर्शनात् । तस्मादवश्यं
सुषुप्तेऽज्ञानमभ्युपगन्तव्यम् । ननु यदि तत्राज्ञान-
मभविष्यद्ग्राह्यघटाज्ञानादिवत्प्रत्यक्षमभविष्य-
द्यथेऽ लोके घटं न जानामीत्यज्ञानमव्यवहितं
प्रत्यक्षम् । अत्रोच्यते । न । अभिव्यञ्जकाभावात् ।
कथमभिव्यञ्जकाभाव एति चेच्छृणु ।

बाह्यां वृत्तिमनुत्पाद्य व्यक्तित्वात् स्यान्नाडमो यथा ।
नर्तेऽन्तःकरणं तद्द्रव्यान्तस्य व्यक्तिराञ्जसी ॥ ५८ ॥

कश्चिदतिकान्तं प्रतिस्मृत्य दृश्यत्वादलभाष्येवं

विद्गं स्याद्द्रष्टुरात्मनः एति

निर्युक्तिकमभिहितमित्याह । किं कारणम् ।

अलंतज्ज्ञात्रोर्विवेकाप्रसिद्धेः । यथेऽ

घटदेवदत्तयोर्ग्राह्यग्राहकत्वेन स्फुटतरो विभागः प्रसिद्धो

लोके न तथेऽलंकारतज्ज्ञात्रोर्विभागोऽस्तीति

तस्मादसाध्येतदभिहितमिति । अत्रोच्यते ।

दाह्यदाहकतैकत्र यथा स्याद्बहिर्द्वारणोः ।

ज्ञेयज्ञातृकतैवं स्यादलंज्ञात्रोः परस्परम् ॥ ५९ ॥

अेवं तावदविद्योत्थस्यान्तःकरणस्य बाह्यविषयनिमित्त-

रुपावच्छेदायां वृत्तिव्यापिप्रियते । तथावच्छिन्नं

सत्कूटस्थप्रत्यगात्मोपादानावबोधरूपस्याव्यवधानतया

विषयभावं प्रतिपद्यते एति । तत्र तयोर्ज्ञात्रं तां तां रूपयो-

रवभासकावभास्यसम्बन्धव्यतिरेकेण नान्यत्सम्बन्धान्तर-

मुपपद्यते । अलंतां रूपं त्वात्मसात्कृत्वाऽलंकञ्चुङ्कं

परिधायोपकार्यत्वोपकारकत्वक्षमः सन् बाह्यविषये-

णोपकारिणापकारिणा वात्मात्मीयं सम्बन्धं प्रतिपद्यते ।

तदभिधीयते ।

एदं ज्ञानं भवेज्ज्ञातुर्मज्ञानं तथाहमः ।

अज्ञानोपाधिनेदं स्याद्विडियातोऽलमो मम ॥ ६० ॥

अेकस्यैव ज्ञातुरन्तर्बाह्यनिमित्तभेदाद्विभिन्नेऽपि

विषय एदं ममेति ज्ञानं द्वैतं जायत इत्युक्तम् ।

अत्रोपकियमाणापकियमाणास्यैव ज्ञातुर्विषये

ममप्रत्ययो भवति विपर्यये येदमप्रत्यय इति कथमवगम्यते ।
 अवगम्यतामन्वयव्यतिरेकाभ्याम् । तत्कथमित्याह ।
 अनुपक्रियमाणत्वात् ज्ञातुः स्यादहं मम ।
 घटादिवद्विदं तु स्यान्मोहमात्रव्यपाश्रयात् ॥ ६१ ॥

मोहतत्कार्याश्रयत्वाज्ज्ञातृत्वविडिययोः
 पूर्वत्रेदंममज्ञान्वयः प्रदर्शितः । अथाधुना तद्व्यतिरेकेण
 व्यतिरेकप्रदर्शनार्थाह ।
 विडियाज्ञानशून्यत्वान्नेदं न य ममात्मनः ।
 उत्थितस्य सतोऽज्ञानं नाहमज्ञासिषं यतः ॥ ६२ ॥

आत्मानात्मविवेकस्येयत्ताप्रदर्शनार्थमाह ।
 वाक्यप्रत्यक्षमानाभ्यामियानर्थः प्रतीयते ।
 अनर्थकृत्तमोहानिर्वाक्यादेव सदात्मनः ॥ ६३ ॥

द्वितीयाध्यायाद्यौ श्रोतृयतुष्टयमुपन्यस्तम् ।
 तत्र कृत्स्नानात्मनिवृत्तौ सत्यां यः प्रत्यागात्म-
 न्यवाक्यार्थतां प्रतिपद्यते स क्षपिताशेषान्तरायडेतुरिति
 न तं प्रति वक्तव्यं किञ्चिदध्यवशिष्यते । योऽपि
 वाक्यश्रवणमात्रादेव प्रतिपद्यते तस्याध्यतीन्द्रिय-
 शक्तिमत्त्वात् किञ्चिदध्यपेक्षितव्यमस्ति । यश्च
 श्राविततत्त्वमस्यादिववाक्यः स्वयमेवान्वयव्यतिरेको कृत्वा
 तदवसानमेव वाक्यार्थं प्रतिपद्यतेऽसावपि यथार्थं
 प्रतिपन्न इति पूर्ववदेवोपेक्षितव्यः ।
 यः पुनरन्वयव्यतिरेको कारयित्वापि पुनःपुनर्वाक्यं श्राव्यते
 यथाभूतार्थप्रतिपत्तये तस्य कृतान्वयव्यतिरेकस्य सतः
 कथं वाक्यं श्राव्यत इति । उच्यते ।
 नवसंख्यालुप्तज्ञानो दशमो विभ्रमाद्यथा ।
 न वेत्ति दशमोऽस्मीति वीक्षमाणोऽपि तान्नव ॥ ६४ ॥

अथ दृष्टान्तगतमर्थं दाष्टान्तिकार्थं
 समर्पयिष्यन्नाह ।
 अपविद्धयोऽप्येवं तत्त्वमस्यादिना विना ।
 वेत्ति नैकवमात्मानं नान्वेष्यं यात्र कारणम् ॥ ६५ ॥

नान्वेष्यं यात्र कारणमित्युक्तं तत्कस्मादिति योदिते
 प्रत्याडान्वेषणसिद्धिषुत्वात् । तत्कथमित्याह ।
 सेयं भ्रान्तिर्निरालम्बा सर्वन्यायविरोधिनी ।
 सडते न विचारं सा तमो यद्गद्विवाकरम् ॥ ६६ ॥

तस्याः भ्रवस्या अविद्याया भ्रान्तेः सम्यग्ज्ञानोत्पत्तिद्वारेण
 निवृत्तिः ।

भुभुत्सोच्छेदिनी चास्य सदसीत्यादिना दृढम् ।
 प्रतीचि प्रतिपत्तिः स्यान्नासौ मानान्तराद्भवेत् ॥ ६७ ॥

कथं पुनर्वाक्यं प्रतिपाद्यत्येवेति चेद् दृष्टान्तोक्तिः ।
 जिज्ञासोर्दशमं यद्भ्रनवातिक्रम्य ताम्यतः ।
 त्वमेव दशमोऽसीति कुयदिवं प्रमां वयः ॥ ६८ ॥

सा च तत्त्वमस्याद्विवाक्यश्रवणं प्रमोत्पन्नवादेव ।
 न च नैवमिति प्रत्ययान्तरं जायते । तदेतद्दृष्टान्तेन
 प्रतिपाद्यति ।

दशमोऽसीति वाक्योत्था न धीरस्य विहन्यते ।
 आदिमध्यावसानेषु न नवस्वस्य संशयः ॥ ६९ ॥

अेवं तत्त्वमसीत्यस्माद्द्वैतनुत्प्रत्यगात्मनि ।
 सम्यग्ज्ञातत्वमर्थस्य जायेतैव प्रमा दृढा ॥ ७० ॥

प्रत्यगात्मनि प्रमोपजायत इत्युक्तं तत्र योदते ।
 किं यथा घटादिप्रमेयविषया प्रमा कर्त्रादि-
 कारकभेदान्पक्षेन जायते तथैवोताशेषकारक-
 ग्रामोपभर्तेन कर्तुः प्रत्यगात्मनीति । उच्यते ।
 प्रत्यक्तास्य स्वतोऽपि निश्चिकाकारकाङ्गलम् ।
 अद्वितीयं तद्विद्धा धीः प्रत्यगात्मेव लक्ष्यते ॥ ७१ ॥

यस्मादेवम् ।
 विपश्चितोऽप्यतस्तस्यामात्मभावं वितन्वते ।
 दवीयस्स्विन्द्रियार्थेषु क्षीयते ऽप्युत्तरोत्तरम् ॥ ७२ ॥

आह । यद्वि वाक्यमेव यथाभूतार्थवजोघकमथ
 कस्य उेतोरविद्योत्थापितस्य कर्तृत्वादेरुपदेश इत्युक्ते
 प्रतिविधीयते ।

भ्रान्तिप्रसिद्धानुध्यायं तत्तत्त्वं भ्रान्तिबाधया ।
अयं नेत्युपदिश्येत तथैवं तत्त्वमित्यपि ॥ ७३ ॥

धर्ममर्थं दृष्टान्तेन बुद्ध्यावारोहयति ।
स्थाणुः स्थाणुरितीवोक्तिर्न नृबुद्धिं निरस्यति ।
व्यनुवादात्तथैवोक्तिर्भ्रान्तिं पुंसो न बाधते ॥ ७४ ॥

यस्माच्छ्रोतृप्रसिद्धानुवाद्येव त्वमितिपदं
तस्माद्दुद्दिश्यमानस्थत्वाद्दुःमित्वादेरविवक्षितत्वमेव ।
विधीयमानत्वे हि सति विरोधप्रसङ्गो न तु विधीयमाना-
नूधमानयोरिति । स्वप्रधानयोर्हि पदयोर्विरोधाशङ्का
सामान्यलिङ्गतत्वात्तयोर्न विपर्यये ।
अनालिङ्गितसामान्यौ न जिहसितवादिनौ ।
व्युत्थितौ तत्त्वमौ तस्मादन्योन्याभिसमीक्षाणौ ॥ ७५ ॥

अपास्तसामान्यार्थत्वाद्दनुवादस्थत्वाद्विधीयमानेन
य सल विरोधाद्दुःमित्वादेरस्तु कामं जिहसितार्थयो-
रसंसर्गो यथोपन्यस्तदोषविरहात्तत्त्वमर्थयोः संसर्गोऽस्तु
नीलोत्पलवदिति येन्नैवमप्युपपद्यते । तस्मात् ।
तदर्थयोस्तु निष्ठात्मा द्वयपारोक्ष्यवर्जितः ।
नाद्वितीयं विनात्मानं नात्मा नित्यदृशा विना ॥ ७६ ॥

अत्राल । डिमिड जिहसितं किं वोपादित्सितमिति । उच्यते ।
प्रत्यगात्मार्याभिधायिनस्त्वम्पदाद्बुभयं प्रतीयतेऽलं
दुःभी प्रत्यगात्मा य । तत्र य प्रत्यगात्मनोऽलं
दुःभीत्यनेनाभिसम्बन्ध आत्मयाथात्म्यानवबोधहेतुक
अेव । अतोऽलमर्थोऽपसृष्टत्वाद्ज्ञानोत्थत्वाच्च डेय एति
प्रत्यक्षतोवसीयते । तदर्थे किं डेयं किं वोपादेयमिति
नावग्नियते । तत् एदमभिधीयते ।
पारोक्ष्यं यत्तदर्थे स्यात्तद्वेयमलमर्थवत् ।
प्रतीयेवालमोऽभेदः पारोक्ष्येणात्मनोऽपि मे ॥ ७७ ॥

कथं पुनस्तदर्थोऽद्वितीयलक्षणः प्रत्यगात्मोपाश्रयं
सद्वितीयत्वं दुःमित्वं निरन्वयमपनुदतीति । उच्यते । न
यैतयोर्निवर्तकनिवर्त्यभावं वयं ब्रूमः । कथं तर्हि ।

त्वमर्थे प्रत्यगात्मनि प्रागनवबुद्धाद्धितीयता
सानेनावबोधयते ।

अतोऽनवबोधनिरासेन तद्गुणस्य सद्धितीयत्वस्य त्वमर्थत्वस्य
परोक्षत्वस्य च तदर्थस्यस्य निरसनान्न वैयधिकरणयादि-
योद्यस्यावसरोऽस्तीति । तद्विद्वन्निधीयते ।
तत्त्वमर्थेन सम्भूक्तो नानात्वं विनिवर्तयेत् ।
नापरित्यक्तपारोक्ष्यं त्वं तदर्थं सिद्धयति ॥ ७८ ॥

कस्मात्पुनः कारणात्तदर्थोऽद्धितीयत्वपक्षस्तत्त्वमर्थेन
प्रत्यगात्मना पृथगर्थः सन्नविद्योत्थं सद्धितीयत्वं
निङ्गन्तीति । उच्यते । विरोधात् । तद्गुण्यते ।
संसारिताद्धितीयेन पारोक्ष्यं यात्मना सः ।
प्रासङ्गिकं विरुद्धत्वात्तत्त्वमर्थ्यां बाधनं तयोः ॥ ७९ ॥

तत्त्वमर्थयोस्तु बाधकत्वेऽन्यदपि कारणमुच्यते ।
अज्ञातपुरुषार्थत्वाच्छ्रौतत्वात्तत्त्वमर्थयोः ।
स्वमर्थमपरित्यज्य बाधकौ स्तां विरुद्धयोः ॥ ८० ॥

अेवं तावद्यथोपकान्तेन प्रकृत्यावर्त्मना न
प्रत्यक्षादिप्रमाणान्तरैर्विरोधगन्धोऽपि सम्भाव्यते ।
यदा पुनः सर्वप्रकारेणापि यतमाना नैवेमं
वाक्यार्थं सम्भावयामः प्रत्यक्षादिप्रमाणान्तरविरोधत
अेव तस्मिन्नपि पक्ष उच्यते ।

प्रत्यक्षादिविरुद्धं येद्वाक्यमर्थं वदेत्कथयित् ।
स्यात्तु तद्दृष्टिविध्यर्थं योषाश्रिवदसंशयम् ॥ ८१ ॥

यदा तु तत्त्वमस्याद्विवाक्यं सर्वप्रकारेणापि विचार्यमाणं
न क्त्रियां कटाक्षेणापि वीक्षते तदा प्रसंभ्यानादिव्यापारो
दृष्टसम्भाव्य एति । तद्गुण्यते ।
वस्त्वेकनिष्ठं वाक्यं येन्न तस्य स्यात्त्रियार्थता ।
वस्तुनो ल्येकवृत्तत्वाद्धिकल्पस्याध्यसम्भवः ॥ ८२ ॥

स्मिन्नविषयत्वाच्च न प्रमाणान्तरविरोधः । कथम् ।
उच्यते ।

अपूर्वाधिगमं कुर्वन्प्रमाणं स्यान्न येन्न तत् ।

न विरोधस्ततो युक्तो विभिन्नार्थावबोधिनोः ॥ ८३ ॥

य अेवमपि भिन्नविषयाणां विरोधं वक्ति सोऽत्रापि विरोधं
भूयात् ।

नायं शब्दः कुतो यस्माद्रूपं पश्यामि यक्षुषा ।
एति यद्गतथैवायं विरोधोऽक्षजवाक्ययोः ॥ ८४ ॥

प्रमाणानां सतां न विरोधः श्रोत्रादीनामिव
भिन्नविषयत्वात् ।

ययोश्चाभिन्नविषयत्वं तयोराभुनकुलयोरिव प्रतिनियत अेव
बाध्यबाधकभावः स्यात् । अतस्तदुच्यते ।
प्रत्यक्षं येन शाब्दं स्याच्छाब्दं येदक्षजं
कथम् ।

प्रत्यक्षाभासः प्रत्यक्षे ङ्यागमाभास आगमे ॥ ८५ ॥

न य प्रतिज्ञातेतुदृष्टान्तन्याय एल सम्भवति
शब्दादीनां प्रत्येकं प्रमाणात्वादत आल ।
स्वमडिम्ना प्रमाणानि कुर्वन्त्यर्थावबोधनम् ।
एतरेतरसाथिव्ये प्रामाण्यं नेष्यते स्वतः ॥ ८६ ॥

न य सुभङ्गुभाटिसम्बन्धोऽवगत्यात्मनः
प्रत्यक्षाटिप्रमाणैर्गृह्यते येन विरोधः
प्रत्यक्षाटिप्रमाणैरुद्धाट्यते ।
दुःभितावगतिश्चेत्स्यान्न प्रमीयेत सात्मवत् ।
कर्मण्येव प्रमा न्याय्या न तु कर्तर्यपि क्वचित् ॥ ८७ ॥

अव्युपगमेऽपि य प्रसंभ्यानशतेनापि नैव त्वं
सम्भावितदोषान्मुच्यते । अत आल ।
प्रमाणाबद्धमूलत्वाद्दुःभित्वं केन वार्यते ।
अग्न्युष्णवन्नित्तिश्चैत्रैरात्म्यं ह्येति सौगतम् ॥ ८८ ॥

अथ मतम् ।

निराकुर्थात्प्रसंभ्यानं दुःभित्वं येत्स्वनुष्ठितम् ।
प्रत्यक्षाटिविरुद्धत्वात्कथमुत्पादयेत्प्रामां ॥ ८९ ॥

ननु प्रसंभ्यानं नाम तत्त्वमस्याटिशब्दार्थान्वय-
व्यतिरेकयुक्तिविषयबुद्ध्याग्नेऽनमभिधीयते

तस्यानुष्ठीयमानं प्रभितिवर्धनया परिपूर्णा
 प्रभितिं जनयति न पुनरैकाग्रवर्धनयेति ।
 यथाशेषाशुचिनीउं स्त्रीकृष्णपे कामिनीति निर्वस्तुकः
 पुरुषायासमात्रजनितः प्रत्यय एति । तत्र । यतः ।
 अब्यासोपययाद्धृष्टेर्यत्स्यादैकाग्रमेव तत् ।
 न छि प्रमाणाभ्यासात्तुर्वन्त्यर्थावबोधनम् ॥ ८० ॥

अब्यासोपयिता कृत्स्नं भावना येन्नवर्तयेत् ।
 नैकान्तिकी निवृत्तिरस्याद्भावनाञ्छि तत्कलम् ॥ ८१ ॥

अपि याड ।
 दुःखस्मीत्यपि येदृष्यस्ता कल्पकोटयुपबृंहिता ।
 स्वल्पीयोऽब्यासजास्थास्वी भावनेत्यत्र का प्रमा ॥ ८२ ॥

ननु शास्त्रात्स्थास्नुत्वं भविष्यति । नैवम् ।
 यथावस्थितवस्तुयाथात्म्यावबोधमात्रकारित्वाच्छास्त्रस्य ।
 न छि पदार्थशक्त्याधानकृच्छास्त्रम् । प्रसिद्धं य
 लोके ।

भावनाञ्छं कृलं यत्स्याद्यस्य स्यात्कर्माणः कृलम् ।
 न तत्स्थास्निवति मन्तव्यं द्रविउेष्विव सङ्गतम् ॥ ८३ ॥

यद्यपि प्रत्यक्षादिप्रमाणोपातमात्मनो दुःभित्वम् ।
 तथापि तत्त्वमस्यादिविवाङ्मोत्यप्रत्यय एव बलीयानिति
 निश्चयोऽव्यभिचारिप्रामाण्यवाङ्मोपत्तत्वात्प्रमेयस्य
 य स्वत एव निर्दुःभित्वसिद्धेः । प्रत्यक्षादेस्तु
 व्यभिचारित्वा-

त्सम्भावनायाश्च पुरुषपरिकल्पनामात्राव-
 ष्टम्भत्वाच्चेति ।
 निर्दुःभित्वं स्वतस्सिद्धं प्रत्यक्षादेश्च दुःभिता ।
 को ज्यात्मानमनादृत्य विश्वस्येद्भाष्यमानतः ॥ ८४ ॥

सम्बन्धार्थ एव ।
 अपि प्रत्यक्षाभावेन प्रवृत्तिः प्रत्यगात्मनि ।
 " पराञ्चि भानि " त्येतस्माद्भयसो गम्यते श्रुतेः ॥ ८५ ॥

अव्युपगम्यैवमुच्यते न तु प्रमाणां सत्प्रमाणान्तरेण

विरुध्यत इत्यसकृदवोचाम । यत्रापि
 वाङ्मयप्रत्यक्षयोर्विशोधाशङ्का
 तत्रापि पुरुषभोवशादेव सा जायते न तु परमार्थत इति ।
 अत आह ।
 प्रमां येज्जनयेद्वाङ्मयं प्रत्यक्षादिविशोधिनीम् ।
 गौर्णीं प्रत्यक्षतां ब्रूयान्मुष्यार्थासम्भवाद्बुधः ॥ ९६ ॥
 तस्यार्थस्य सुभप्रतिपत्त्यर्थमुदाहरणम् ।
 अग्निस्सम्यगधीतेऽसौ जलसोऽथैश्च मज्जकः ।
 यथा तद्गदं वृत्त्या लक्ष्यतेऽनर्थयापि सः ॥ ९७ ॥
 कस्मात्पुनः कारणात्साक्षादेवात्मा नाभिधीयते किमनया
 कल्पनयेति तत्राह ।
 त्वमित्यतद्विडायान्यत्र वर्तात्मावबोधते ।
 सामस्तीह त्वमर्थोऽपि गुणलेशेन वर्तते ॥ ९८ ॥
 कस्मात्पुनर्लतोऽर्थोऽपि मित्येतदपि गुणलेशेन वर्तते न पुनः
 साक्षादेवेति । विधूतसर्वकल्पनाकारणस्वाभाव्यादात्मनः
 अत आह ।
 व्योम्नि धूमतुषाराभ्रमविनानीव दुर्ययः ।
 कल्पयेयुस्तथा मूढाः संसारं प्रत्यगात्मनि ॥ ९९ ॥
 ननु सर्वकल्पनानामप्यात्मन्यन्तःसम्भवे समानेऽलं वृत्तौ
 कः पक्षपाते हेतुर्येन वृत्त्यन्तराणि
 विधूयालं वृत्त्यैवात्मोपलक्ष्यत इति । उच्यते ।
 चिन्निभेयमलं वृत्तिः प्रतीचीवात्मनोऽन्यतः ।
 पूर्वोक्तेभ्यश्च हेतुभ्यस्तस्मादात्मानयोज्यते ॥ १०० ॥
 वृत्तिभिर्युष्मदर्थान्निर्लक्ष्यते येदृशिः परः ।
 अनात्मत्वं भवेत्तस्य वितथं य वयः श्रुतेः ॥ १०१ ॥
 यथोक्तेन ।
 अनेन गुणलेशेन ह्यत्यलंकर्तृकर्मया ।
 लक्ष्यतेऽसावलं वृत्त्या नाञ्जसात्राभिधीयते ॥ १०२ ॥
 नाञ्जसात्राभिधीयत इति को हेतुरिति चेत् ।
 षष्ठीगुणकिंयाजातिरुच्यः शब्दहेतवः ।

नात्मन्यन्यतमोऽमीषां तेनात्मा नाभिधीयते ॥ १०३ ॥

यदि शब्दोऽभिधानाभिधेयत्वसम्बन्धाद्गुणिकारेण नात्मनि
वर्तते कथं शब्दादहं ब्रह्मास्मीति सम्यग्बोधोत्पत्तिः ।
उच्यते ।

असत्ये वर्त्मनि स्थित्वा निरुपायमुपेयते ।
आत्मत्वकारणद्विधौ गुणवृत्त्या विबोधिताः ॥ १०४ ॥

कथं पुनरभिधानमभिधेयेनानभिसम्बद्धं
सदनभिधेयेऽर्थे
प्रमां जनयतीति । शृणु यथानभिसम्बद्धमप्यनभिधे-
येऽर्थेऽविधानिराकरणमुपेन बोधयतीत्याह ।
शयानाः प्रायशो लोके बोध्यमानाः स्वनामभिः ।
सहसैव प्रबुध्यन्ते यथैवं प्रत्यगात्मनि ॥ १०५ ॥
न हि नाम्नास्ति सम्बन्धो व्युत्थितस्य शरीरतः ।
तथापि बुध्यते तेन यथैवं तत्त्वमित्यतः ॥ १०६ ॥

यथा य ।

बोधाबोधौ नभोऽस्यृष्ट्वा कृष्णाधीनीऽगौ यथा ।
बाध्येतरात्मकौ स्यातां तथेडात्मनि गम्यताम् ॥ १०७ ॥

" असत्ये वर्त्मनि स्थित्वा " एत्युपश्रुत्यातिविस्मितो भङ्गा
सम्भ्रमेण कश्चिच्छोदयति ।

नासन्नपायो लोकेऽस्ति परमार्थविनिश्चये ।
नासत्त्विद्गच्छि बाष्पटेः कश्चिदग्निं प्रपद्यते ॥ १०८ ॥

एत्येवं योऽयेद्योऽपि ज्ञोषयेत्तं घटादिना ।
सदसद्भ्यां विभक्तोऽसौ पर्यायश्च न यानयोः ॥ १०९ ॥

अेवं कुयोधमुन्मूल्याथेदानीं प्रकृतमभिधीयते ।

प्रकृतं

यानभिधेये कथमभिधाश्रुतिरविधाध्वंस्यात्मनि ज्ञानं
जनयतीति । तत्रैव कारणान्तरमुच्यते ।
अतिदुस्स्थोऽप्रबोधोऽत्र ज्यात्मैवास्य प्रबुद्धता ।
निमित्तमात्राव्येत्येषा नासात्रे बहदं यथा ॥ ११० ॥

अनुदितानस्तमितकूटस्थबोधमात्रस्वाभाव्यादात्मनो
दुस्सम्भाव्योऽविधासद्भाव इति चेन्न । अविधाप्रसिद्ध्यैव
तत्सद्भावसिद्धेरुलूकनिशावदित्यत इदमुच्यते ।
अहो धार्ष्ट्यमविधाया न कश्चिदतिवर्तते ।
प्रमाणं वस्त्वनादृत्य परमात्मैव तिष्ठति ॥ १११ ॥

यस्मादविधाप्रसिद्ध्यैवाविधासद्भावसिद्धिरत
आत्मवस्तुवृत्तानुरोधेन न कथंयनापि तत्सम्भावनाप्यस्ति
यत आह ।

ज्ञानं यस्य निजं रूपं क्रियाकारकवर्जितम् ।
सम्भावनाप्यविधायास्तत्र स्यात्तेन उेतुना ॥ ११२ ॥

सोऽयमेवमनुदितानस्तमितावगतिमात्रशरीर आत्मापि
सन्नविधारितप्रसिद्धाविधामात्रव्यवहित अेवातथैवेक्ष्यते
यतोऽतः ।

अनुमानाद्यं भावाव्यावृत्तोऽभावमाश्रितः ।
ततोऽप्यस्य निवृत्तिः स्याद्भाज्यादेव बुभुत्सतः ॥ ११३ ॥

न व्यावृत्तिर्यथा भावाद्भावेनैवाविशेषतः ।
अभावाद्यभावावत्वाद्वावृत्तिर्न तथेष्यते ॥ ११४ ॥

भाववदभावादपि निवृत्तिरनुमानादेव किमिति न भवतीति
येच्छृणु ।

यतो नानुमानेन व्याविद्धाशेषक्रियाकारककुलात्मनि
स्वाराज्येऽभिषेक्तुं शक्यते तस्मात् ।
अविधानिद्रया सोऽयं प्रसुप्तो दृर्विवेक्या ।
भावाभावव्युदासिन्या श्रुत्यैव प्रतिबोध्यते ॥ ११५ ॥

अत्राहानुदितानस्तमितविज्ञानात्ममात्रस्वरूपत्वादुस्सम्भाव्या
अविद्यैति । नैतदेवम् । कुतः । यत आह ।
कुतो अविद्यैति थोधं स्यान्नैव प्राग्धैत्वसम्भवात् ।
कालत्रयापरिच्छित्तेर्न थोर्ध्वं थोधसम्भवः ॥ ११६ ॥

यस्मात्तत्त्वमस्यादिव्याज्यमेवात्मनोऽशेषामविधां
निरन्वयामपनुदति तस्मात् ।
अध्दातममनादृत्य प्रमाणं सदसीति ये ।

बुभुत्सन्तेऽन्यतः कुर्युस्तेऽक्षणापि रसवेदनम् ॥ ११७ ॥

अेवमप्रतिष्ठतामलं ब्रह्मेति प्रमां तत्त्वमस्याद्विवाक्यं

कुर्वदपि न प्रतिपाद्यतीति येदभिमतं न कुतश्चापि

प्रतिपत्तिः स्यादत आल ।

एदं येदनृतं भूयात्सत्यामवगतावपि ।

न यान्यत्रापि विश्वासो ङ्यवगत्यविशेषतः ॥ ११८ ॥

न योपादित्सिताद्वाक्यार्थाद्वाक्यार्थान्तरं कल्पयितुं

युक्तम् । यस्मात् ।

न येदनुभवोऽतः स्यात्पदार्थावगतावपि ।

कल्प्यं विध्यन्तरं तत्र न ङ्यन्योऽर्थोऽवगम्यते ॥ ११९ ॥

न य यथाभिमतोऽर्थो यथोक्तेन न्यायेन नावसीयते ।

कोऽसौ न्याय इत्याल ।

नामादित्यो निराकृत्य त्वमर्थं निष्परिग्राहः ।

निस्सृष्टो युष्मदर्थेभ्यः शमादिविधियोदितः ॥ १२० ॥

भङ्क्त्वा यान्नमयादींस्तान्यग्यानात्मतयार्गवान् ।

अलं ब्रह्मेति वाक्यार्थं वेत्ति येन्नार्थं इलया ॥ १२१ ॥

न येदेवमुपगम्यते वाक्यस्य प्रमाणास्य सतोऽप्रामाण्यं

प्राप्नोति । तदाल ।

यदर्थं य प्रवृत्तं यद्वाक्यं तत्र न येच्छ्रुतम् ।

प्रामाण्युत्पादयेत्तस्य प्रामाण्यं केन उेतुना ॥ १२२ ॥

अथ मन्यसे ।

जानीयाथेत्यसंभ्यानाच्छब्दसत्यवयाः कथम् ।

पारोक्ष्यं शब्दो नः प्राल प्रसंभ्यानात्त्वसंशयम् ॥

१२३ ॥

न य युक्तिशब्दावृत्तिलक्षणात्प्रसंभ्यानाद्यथाव-

त्प्रतिपत्तिर्भाविष्यतीति सम्भावयामः । यस्मात् ।

युक्तिशब्दौ पुराप्यस्य न येदकुरुतां प्रमाम् ।

साक्षादावर्तनात्ताभ्यां किमपूर्वं कृलिष्यति ॥ १२४ ॥

अथैवमपि प्रसंभ्यानमन्तरेण प्राणान्धारयितुं न

शङ्कोषीति येच्छ्रवणादावेव सम्पादयिष्यामः । कथम् ।

प्रसंभ्याने श्रुतावस्थ न्यायोऽस्त्वाम्नेऽनात्मकः ।

ईषच्छ्रुतं सामिश्रुतं सम्यङ्श्रुत्वावगच्छति ॥ १२५ ॥

ननु प्रसंभ्यानविधिमनव्युपगच्छतः पारमहंसी यया

भौद्धादिययावदशास्त्रपूर्विका प्राप्नोति

ततश्चाउठपतितत्वं

न स्यादशेषकर्मणां य नवृत्तिर्न प्राप्नोतीति । उच्यते ।

त्वमर्थस्यावबोधाय विधिरथ्याश्रितो यतः ।

तमन्तरेण ये दोषास्तेऽपि नायान्त्यहेतवः ॥ १२६ ॥

एति तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

अथ यतुर्थोऽध्यायः ।

पूर्वाध्यायेषु यद्भस्तु विस्तरेणोदितं स्फुटम् ।

संक्षेपतोऽधुना वक्ष्ये तदेव सुभविष्ये ॥ १ ॥

संक्षेपविस्तराभ्यां छि मन्दोत्तमधियां नृणाम् ।

वस्तूच्यमानमेत्यन्तःकरणं तेन भाष्यते ॥ २ ॥

आत्मानात्मा य लोकेऽस्मिन्प्रत्यक्षादिप्रमाणतः ।

सिद्धस्तयोरनात्मा तु सर्वत्रैवात्मपूर्वकः ॥ ३ ॥

अनात्मत्वं स्वतस्सिद्धं देहाद्भित्तस्य वस्तुनः ।

ज्ञातुरथात्मता तद्ब्रह्मस्य संशयदर्शनम् ॥ ४ ॥

असाधारणस्तयोर्धर्मान् ज्ञात्वा धूमाग्निवद्बुधः ।

अनात्मनोऽथ बुद्ध्यन्तान् जानीयादनुमानतः ॥ ५ ॥

एदमित्येव बाह्येऽर्थे ज्येष्ठमित्येव बोद्धरि ।

द्वयं दृष्टं यतो देहे तेनायं मुच्यते जनः ॥ ६ ॥

केन पुनन्ययिनात्मानात्मनोरश्वमडिषयोऽपि विभागः

ङ्घ्रियत एति । उच्यते ।

न्यायः पुरोदितोऽस्माभिरात्मानात्मविभागकृत् ।

तेनेदमर्थमुत्सार्य ज्येष्ठमित्यत्र यो भवेत् ॥ ७ ॥

विद्यात्तत्त्वमसीत्यस्माद्भावाभावदृशं सदा ।

अनन्तरमबाह्यार्थं प्रत्यक्षस्थं मुनिरञ्जसा ॥ ८ ॥

अनुमानप्रदीपेन छित्वा सर्वाननात्मनः ।
संसारैकावलम्बिन्या तदभावं धियेषति ॥ १५ ॥

योऽयमन्वयव्यतिरेकज्ञो विवेक आत्मानात्मविभाग
लक्षणोऽनात्मस्थः स्थाणौ संशयावबोधवत्-
प्रतिपत्तव्योऽन्यथावस्तुस्वाभाव्याभृगतृष्णिकोऽक-
प्रबोधवदित्यत आह ।

संसारबीजसंस्थोऽयं तद्धिया मुक्तिमिच्छति ।
शशो निमीलनेनेव मृत्युं परिजिहीर्षति ॥ १६ ॥

अस्यार्थस्य द्रढिन्ने श्रुत्युदाहरणम् ।
११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥
१५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥
१९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥
२३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥
२७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥
३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥
३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥
३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥
४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥
४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥
५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥
५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥
५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥
६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥
६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥
७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥
७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥
७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥ ८२ ॥
८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥
८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥
९१ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥
९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥
९९ ॥ १०० ॥

बुद्ध्यन्तमपविद्ध्यैवं को न्वलं स्यामितीक्षितुः ।
श्रुतिस्तत्त्वमसीत्याह सर्वमानातिगामिनी ॥ १८ ॥

अेष संक्षेपतः पूर्वाध्यायत्रयस्यार्थ उक्तः ।
सोऽयं न्यायोऽपि वेदान्तार्थः शास्त्राचार्यप्रसाद-
लभ्योऽयनपेक्षितशास्त्राचार्यप्रसादोऽनन्यापेक्ष-
सिद्धस्वभावत्वात्कैश्चिच्छ्रद्धधानैर्न प्रतीयते ।
तेषां संग्रहार्थमभिमतप्रामाण्योदाहरणम् ।
भगवत्पूज्यपादैश्च उदाहार्यमेव तु ।
सुविस्पष्टोऽस्मद्भुक्तोऽर्थः सर्वभूतहितैषिभिः ॥ १९ ॥

किं परमात्मन उपदेश उतापरमात्मन ऽति । किं यातः ।
यदि परमात्मनस्तस्योपदेशमन्तरेणैव मुक्तत्वान्निरर्थक
उपदेशः । अथापरमात्मनस्तस्यापि स्वत एव संसार-
स्वभावत्वान्निष्कल उपदेशः । अवेवमुभयत्रापि
दोषवत्त्वादत आह ।

११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥
१५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥
१९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥
२३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥
२७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥
३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥
३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥
३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥
४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥
४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥
५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥
५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥
५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥
६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥
६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥
७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥
७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥
७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥ ८२ ॥
८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥
८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥
९१ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥
९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥
९९ ॥ १०० ॥

तत्रेदमविवेकान्स्वतो विविक्तात्मने तत्त्वमसीत्युपदिष्टम् ।
युष्मदस्मद्विभागज्ञे स्यादर्थवदितं वचः ।

यतोऽनभिज्ञो वाक्यं स्याद्धिरेष्विव गायनम् ॥ २१ ॥

तस्य य युष्मदस्मद्धिभागाविज्ञानस्य का युक्तिरुपायभावं
प्रतिपद्यते । शृणु ।

॥ अनवयव्यतिरेकौ हि पदार्थस्य पदस्य य ।
स्यादेतदलमित्यत्र युक्तिरेवावधारणम् ॥ २२ ॥

कथं तौ युक्तिरित्यत्राल ।

॥ नाद्राक्षमलमित्यस्मिन् सुषुप्तेऽन्यन्मनागपि ।
न वारयति दृष्टिं स्वां प्रत्ययं तु निषेधति ॥ २३ ॥

॥ अेवं विज्ञातवाच्यार्थे श्रुतिलोकप्रसिद्धितः ।
श्रुतिस्तत्त्वमसीत्याल श्रोतुर्मांडापनुत्तये ॥ २४ ॥

तत्र त्वमिति पदं यत्र लक्षणाया वर्तते सोऽर्थ उच्यते ।

॥ अलं शब्दस्य या निष्ठा ज्योतिषि प्रत्यगात्मनि ।
सैवोक्ता सदसीत्येवं कृलं तत्र विमुक्तता ॥ २५ ॥

अन्यथ्यानवयव्यतिरेकोदाहरणम् । तथा ।

॥ छित्वा त्यक्तेन उस्तेन स्वयं नात्मा विशेष्यते ।
तथा शिष्टेन सर्वेण येनयेन विशेष्यते ॥ २६ ॥

विशेषणमिदं सर्वं साध्वलंकरणं यथा ।

अविधाध्यस्तमतः सर्वं ज्ञात आत्मन्यसद्भवत् ॥ २७ ॥

तस्मात्त्यक्तेन उस्तेन तुल्यं सर्वं विशेषणम् ।

अनात्मत्वेन तस्माज्ज्ञो मुक्तः सर्वविशेषणैः ॥ २८ ॥

ज्ञातैवात्मा सदा ग्राह्यो ज्ञेयमुत्सृज्य डेवलः ।

अलमित्यपि यद्ग्राह्यं व्यपेताङ्गसमं हि तत् ॥ २९ ॥

॥ दृश्यत्वादलमित्येष नात्मधर्मो घटादिवत् ।
तथान्ये प्रत्यया ज्ञेया दोषाश्चात्माभलो ऽप्यतः ॥ ३० ॥

सर्वन्यायोपसंग्रहः ।

॥ नित्यमुक्तत्वविज्ञानं वाक्याद्भवति नान्यतः ।

वाक्यार्थस्यापि विज्ञानं पदार्थस्मृतिपूर्वकम् ॥ ३१ ॥

अनवयव्यतिरेकाभ्यां पदार्थस्मर्यते ध्रुवम् ।

अेव निर्दुःखमात्मानमडियं प्रतिपद्यते ॥ ३२ ॥

सदेवेत्यादिव्याज्येभ्यः प्रमा स्फुटतरा भवेत् ।

दशमस्त्वमसीत्यस्माद्यथैवं प्रत्यगात्मनि ॥ ३३ ॥

वीक्षापन्नस्थोदाडरशम् ।

नवबुद्ध्यपडाराद्धि स्वात्मानं दशपूरशम् ।

अपश्यन् ज्ञातुमेवेच्छेत्स्वमात्मानं जनस्तथा ॥ ३४ ॥

अविद्याबद्धयक्षुष्ट्वात्काभापडृतधीः सदा ।

विविक्तं दृशिमात्मानं नेक्षते दशमं यथा ॥ ३५ ॥

सोऽयमेवमविद्यापटलावगुण्ठितदृष्टिः सन्

कथमुत्थाप्यत इत्याड ।

यथा स्वापनिमित्तेन स्वप्रदृक्प्रतिबोधितः ।

करणं कर्म कर्तारं स्वाप्नं नैवेक्षते स्वतः ॥ ३६ ॥

अनात्मज्ञस्तथैवायं सम्यक् श्रुत्यावबोधितः ।

गुरुं शास्त्रं तथा मूढं स्वात्मनोऽन्यं न पश्यति ॥ ३७ ॥

स किं सकलसंसारप्रविविक्तमात्मानं वाक्यात्प्रतिपद्यत

उत नेतीति । अत्र भ्रूमः । द्रुटस्थावगतिशेषमात्रत्वा-

त्प्रतिपत्तेरत आड ।

दण्डावसाननिष्ठस्याद्दण्डसर्पो यथा तथा ।

नित्यावगतिनिष्ठं स्याद्वाक्याज्जगदसंशयम् ॥ ३८ ॥

कुत अेतत् । यस्मात् ।

पश्यन्निति यदाडोऽयैः प्रत्यक्त्वमजमव्ययम् ।

अपूर्वानपरानन्तं त्वमा तदुपलक्ष्यते ॥ ३९ ॥

तत्त्वमस्यादिव्याज्योत्थविज्ञानैव आध्यते । यस्मात् ।

अस्माद्यदपरं रुपं नास्तीत्येव निरुच्यते ।

अन्यथाग्रण्णामावाद्दीर्घं तत्स्वप्नबोधयोः ॥ ४० ॥

अस्यार्थस्य द्रढिम्न उदाडरशम् ।

कार्यकारणबद्धौ ताविष्येते विम्वतैजसौ ।

प्राज्ञः कारणबद्धस्तु द्वौ तौ तुर्यो न सिध्यतः ॥ ४१ ॥

॥
अन्यथागृहणतः स्वप्नो निद्रा तत्त्वमजानतः ।
विपर्यासे तयोः क्षीणो तुरीयं पदमश्नुते ॥ ४२ ॥

तथा भगवत्पाटीयमुदाहरणम् ।

॥
सुषुमाप्यं तमोऽज्ञानं बीजं स्वप्नप्रबोधयोः ।
आत्मबोधप्रदं स्याद्बीजं दग्धं यथाभवम् ॥ ॥

४३ ॥

अेवं गौडैर्द्राविडैर्नः पूज्यैरथमर्थः प्रभाषितः ।
अज्ञानमात्रोपाधिस्सन्नद्धमादिदृगीश्वरः ॥ ४४ ॥

तत्रान्यथाग्रहणवदन्यथाग्रहणबीजमग्रहणमनात्मधर्म
अवेत्याह ।

एदं ज्ञानमहं ज्ञाता ज्ञेयमेतदिति त्रयम् ।
योऽविकारो विजानाति परागेवास्य तत्तमः ॥ ४५ ॥

यत् अेतदेवमतस्तस्यैव
बीजात्मनस्तमसश्चित्तधर्मविशिष्टस्य
स्वकार्यद्वितीयाभिसम्बन्धो न त्वविकारिणो आत्मन एत्याह
दृष्टान्तेन ।

रुपप्रकाशयोर्यद्भ्रत्संगतिर्विड्भियावतः ।
सुषुप्तुःपादिसम्बन्धश्चित्तस्यैवं विकारिणः ॥ ४६ ॥

तदेतदन्यव्यतिरेकाभ्यां दर्शयिष्यन्नाह ।
सम्प्रसादेऽविकारित्वाद्दस्तं याते विकारिणि ।
पश्यतो नात्मनः किञ्चिद्वितीयं स्पृशतेऽएवपि ॥ ४७ ॥

सोऽयं कुटस्थज्ञानमूर्तिरात्मा ।
यथा प्राज्ञो तथैवायं स्वप्नजागरितान्तयोः ।
पश्यन्नप्यविकारित्वाद्द्वितीयं न पश्यति ॥ ४८ ॥

अेवं ज्ञानवतो नास्ति ममाहंमतिसंश्रयः ।
भास्वत्प्रादीपदस्तस्य ह्यन्धकार एवाग्रतः ॥ ४९ ॥

तत्र दृष्टान्तः ।

आ प्रबोधधयासिद्धिर्द्रैतादन्यस्य वस्तुनः ।

बोधार्थेवमसिद्धत्वं बुद्ध्यार्थेः प्रत्यात्मनः ॥ ५० ॥

स अेष विद्वांश्चानोपादानशून्यमात्मानमात्मनि पश्यन् ।

सर्वमेवानुजानाति सर्वमेव निषेधति ।

भेदात्मलाभोऽनुज्ञा स्थान्निषेधोऽतस्त्वभावतः ॥ ५१ ॥

सर्वस्थोक्तत्वादुपसंख्यारः ।

परमाथार्थनिष्ठं यत्सर्ववेदान्तनिश्चितम् ।

तमोपनुद्धियां ज्ञानं तदेतत्कथितं मया ॥ ५२ ॥

अेतावद्विद्विक्तम् ।

नेहात्मविन्मदन्योऽस्ति न मत्तोऽज्ञोऽस्ति कश्चन ।

एत्यजानन्विजानाति यस्स ब्रह्मविद्वृत्तमः ॥ ५३ ॥

अेवमात्मानं ज्ञात्वा किं प्रवर्तितव्यमुत निवर्तितव्यमाहोस्वि-
न्मुक्तप्रग्रहतेति । उच्यते ।

ज्ञेयाभिन्नमिदं यस्माज्ज्ञेयवस्त्वनुसार्यतः ।

न प्रवृत्तिं निवृत्तिं वा कटाक्षेणापि वीक्षते ॥ ५४ ॥

कुत अेतज्ज्ञेयाभिन्नमिति । यतः ।

प्रागात्मबोधोद्बोधोऽयं बाह्यवस्तूपसर्जनः ।

प्रध्वस्ताभिलसंसार आत्मैकालम्बनः श्रुतेः ॥ ५५ ॥

अेवमवगतपरमार्थतत्त्वस्य न शेषशेषिभाव-

स्तत्कारणस्थोत्सारितत्वादित्याह ।

वास्तवेनैव वृत्तेन निरुणद्धि यतो भवम् ।

निवृत्तिमपि मूढाति सम्यग्बोधः प्रवृत्तिवत् ॥ ५६ ॥

सकृदात्मप्रसूत्यैव निरुणद्धिभिलं भवम् ।

ध्वान्तमात्रनिरासेन न ततोऽन्यान्यथामतिः ॥ ५७ ॥

देशकालाद्यसम्बद्धाद्देशादेर्भौडकार्यतः ।

नानुत्पन्नमदग्धं वा ज्ञानमज्ञानमस्त्यतः ॥ ५८ ॥

सम्यग्ज्ञानशिष्येषुष्टमोडतत्कार्यरूपिणः ।

सकृन्निवृत्तेर्बाध्यस्य किं कार्यमवशिष्यते ॥ ५९ ॥

वास्तवेनैव वृत्तेनाविधायाः प्रध्वस्तत्वान्न

किञ्चिदवशिष्यत एत्युक्तः पश्चिद्वारः । अथापरस्साम्प्रदायिकः

परिहारः ।

निवृत्तसार्पस्सर्पोत्थं यथा कर्मं न मुञ्चति ।
विध्वस्ताभिलमोडोऽपि मोडकार्यं तथात्मवित् ॥ ६० ॥

यतः प्रवृत्तिभीजमुच्छिन्नं तस्मात् ।
तरोरुत्प्रातमूलस्य शोषेऽपि यथा क्षयः ।
तथा बुद्ध्यात्मतत्त्वस्य निवृत्त्यैव तनुक्षयः ॥ ६१ ॥

अथावेपकपक्षनिरासार्थमाह ।
बुद्धद्वैतसत्त्वस्य यथेष्टायरणं यदिति ।
शुनां तत्त्वदृशां यैव को भेदोऽशुचिभक्षणे ॥ ६२ ॥

कस्मान्न भवति । यस्मात् ।
अधर्माज्जायतेऽज्ञानं यथेष्टायरणं ततः ।
धर्मकार्ये कथं तत्स्थाधत्र धर्मोऽपि नेष्यते ॥ ६३ ॥

प्रत्यायक्षाण आढातो यथेष्टायरणं हरिः ।
" यस्य सर्वे समारम्भाः " प्रकाशं ये ति
सर्वदृक् ॥ ६४ ॥

तिष्ठतु तावत्सर्वप्रवृत्तिभीजघस्मरं ज्ञानं
मुमुक्षुवस्थायामपि न सम्भवति यथेष्टायरणम् ।
तदाह ।

" यो हि यत्र विरक्तः स्थान्नासौ तस्मै प्रवर्तते ।
लोकत्रयविरक्तत्वान्मुमुक्षुः किमितीहते ॥ ६५ ॥

तत्र दृष्टान्तः ।
" क्षुधया पीड्यमानोऽपि न विषं ज्यत्तुमिच्छति ।
मिष्टान्नध्वस्ततृप्त्वा नान्नामूढस्तज्जिघत्सति ॥ ६६ ॥

यतोऽवगतपरमार्थतत्त्वस्य यथेष्टायरणं न मनागपि
घटते मुमुक्षुत्वेऽपि य तस्मात् ।
रागो विद्गमबोधस्य चित्तव्यायामभूमिषु ।
कुतः शाङ्कलता तस्य यस्याग्निः कोटये तरोः ॥ ६७ ॥

सकलपुरुषार्थसामासिकारिणोऽस्यात्मावबोधस्य कुतः
प्रसूतिरिति । उच्यते ।

अमानित्वादिनिष्ठो यो यश्चाद्वेष्टादिसाधनः ।
ज्ञानमुत्पद्यते तस्य न बद्धिर्भुजयेतसः ॥ ६८ ॥

उत्पन्न आत्मविज्ञाने किमविद्याकार्यत्वात्प्रवृत्तिवन्निवृत्त्या-
त्मकामानित्वद्यो निवर्तन्त उत नेति । नेति भ्रूमः । किं
कारणम् । निवृत्तिशास्त्राविस्मृत्वात्प्रमात्मनो
न तु नियोगवशात् । कथं तर्हि । शृणु ।
उत्पन्नात्मप्रबोधस्य त्वद्वेष्टत्वादयो गुणाः ।
अयत्नतो भवन्त्यस्य न तु साधनरूपिणः ॥ ६९ ॥

यत श्रेतदेवमतः ।
धर्मां ग्रन्थमुपादित्सुरमानित्वादिसाधनः ।
यत्नतः स्यान्न दुर्वृत्तः प्रत्यग्धर्मानुगो ऽप्ययम् ॥ ७० ॥

न दातव्यश्चायं ग्रन्थः ।
नाविरक्ताय संसारान्नानिरस्तैषणाय च ।
न यायमवते द्येयं वेदान्तार्थप्रवेशनम् ॥ ७१ ॥
ज्ञात्वा यथोदितं सम्यग्ज्ञातव्यं नावशिष्यते ।
न यानिरस्तकर्मैर्दं जानीयादञ्जसा ततः ॥ ७२ ॥
निरस्तसर्वकर्माणः प्रत्यक्प्रवणबुद्ध्यः ।
निष्कामा यतयः शान्ता जनन्तीदं यथोदितम् ॥ ७३ ॥

श्रीमच्छङ्करपादपद्मयुगलं संसेव्य लब्ध्वोचिवान्
ज्ञानं पारमहंस्यमेतदमलं स्वान्तान्धकारापनुत् ।
मा भूदत्र विरोधिनी मतिरतः सद्भिः परीक्ष्यं बुधैः
सर्वत्रैव विशुद्ध्यै मतमिदं सन्तः परं कारणम् ॥

७४ ॥

सुभाषितं शार्दपि नामडात्मनां
द्विवाकरो नक्तदृशाभिवामलः ।
प्रभाति भात्येव विशुद्ध्येतसां
निधिर्यथापास्ततृषां मडाधनः ॥ ७५ ॥

विष्णोः पादानुगां यां निभिलभवनुदं शंकरोऽवाप
योगात्

सर्वज्ञां ब्रह्मसंस्थं मुनिगणसहितं सम्यगव्यर्थं
भक्तया ।

विधां गङ्गाभिवाहं प्रवरगुणानिधेः प्राप्य वेदान्तदीप्तां
कारुण्यात्तामवोयं जनिमृतिनिवहध्वस्तये द्युषितेभ्यः ॥ ७६ ॥

वेदान्तोदरवर्ति भास्वदमलं ध्वान्तस्थिदस्मद्वियो
दिव्यं ज्ञानमतीद्विषेऽपिविषये व्याहन्यते न क्वचित् ।

यो नो न्यायशालाकयैव निषिलं संसारबीजं तमः
प्रोत्सार्याविरकार्षीद्गुरुः पूज्याय तस्मै नमः ॥ ७७ ॥

सम्बन्धोक्तिरियं साध्वी प्रतिश्लोकमुदाहृता ।
नैष्कर्म्यसिद्धेर्ज्ञात्वेमां व्याख्यातासौ भवेद्भ्रुवम्
॥ ७८ ॥

इति यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

इति ।

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi

—
Naishkarmyasidhi

pdf was typeset on March 24, 2024

—
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

